

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 119

10 TÌ

TUẦN LỄ TỪ 2-7

ĐẾN 8-7-1970

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

CỬA TIỆM :

54

VÕ TÁNH.

ÔNG NÓI

24901 — 93801

Wason
DS 531
C74++

BỔ 70

THƯ GỬI CÁC ÔNG TÂN NGHỊ VIÊN

Thưa quý ông,
Thế là quý ông đã đắc cử. Vinh quang chen lẫn túi nhục. Có ông tốn hàng triệu. Có ông khan cả giọng vì lạy lục quý đảng cố đạo và thầy chùa bảo con chiên, phật tử dồn phiếu bỏ thí mình. Lại có ông đi lạy từ khóm trường tới quận trường. Thật là bệ rạc, khổ sở. Nhưng các ông đã đắc cử. Cái vui trả thù cho cái buồn. Các ông có quyền vác mặt, ngoác miệng ủng oảng sủa những lời ái quốc, ái quần. Tôi chỉ van xin các ông hai điều :

1. Nhiều ông đã tranh cử bằng động từ **DÁM NÓI**. Dám

nói chưa có nghĩa **BIẾT NÓI**. Nếu chưa biết nói thì nên đi học. Để nói cho nó trúng điều dân cần nói. Chẳng hạn, dân chỉ cần đường xá, cầu cống, đèn đóm, rác rưởi, nước nổi, thuế chợ, các ông lại cứ nói đến dân chủ, tự do, hòa bình đao to búa lớn và chán thấy con đi mẹ. Vậy nhớ đừng dám nói những thứ dân cóc cần nói.

2. Nhiều ông đã tranh cử bằng động từ **ĐỐI LẬP**. Vâng, cứ đối lập. Càng đối lập càng nhiều trò khi. Song các ông nghị viên hàng tỉnh hãy nhớ đối tượng đối lập to nhất, vĩ đại nhất của các ông là Tỉnh Trưởng, vừa vừa là các ông

trường ty... Mẹ kiếp, quen miệng đối lập... tổng thống cho nó hách là trật đường rầy. Đối lập tổng thống đã có nghị sĩ và dân bèo. Các ông nghị viên đồ thành đừng bắt chước trò ngộ ngọng của ông Giáp văn Thập, cả đời chỉ lo ăn thua với Tổng trưởng Giao Thông Công Chánh nhân danh chủ trường xe hơi. Hãy ghè cái búa đối lập lên đầu ông Đỗ Trường và chỉ ông Đỗ Trường thôi. Là đủ. Là được việc rồi.

Nếu dân có quyền dân thì, «*ô nông*» dân Sài Gòn—không đi bỏ phiếu—tôi dạy quý ông hai điều. Rán học cho nên người. Bao giờ thuộc bài, tôi sẽ dạy

tiếp. Chừng tối dạ, mãi lo áp phe, tôi có bồn phận chửi bỏ các ông thay vì dạy dỗ.

Cuối thư, chúc các ông tập uốn lưỡi để phát biểu đỡ ngọng nghịu.

Chào học tập
CON ONG

T.B. Riêng ba ông Giáp văn Thập, Phó thái Gia, Nguyễn văn Nam, vì là cựu nghị viên, khuyên «*ban tam ca*» của các ông đừng có hợp ca ca khúc «*Đ.m.*» nhau như thuở lưu nhiệm và chớ nên dờ dờ du đảng kéo «*băng ta*» đi đập phá Hạ Viện dớp bạc.

Thế mạnh của chúng ta đã nhìn thấy rõ

Cuộc bầu cử Hội Đồng Đô Thành, Thị Xã, Tỉnh như thế là đã thành công. Hãy cứ nói là nó thành công đã, còn kết quả gian lận hay trong sạch là sự thất bại của riêng miền Nam tự do với riêng những người miền Nam tự do. Các anh Hà Nội vỡ bố nó mặt quần bầu cử này nhé! Các anh đêch phá nôi. Cái chết có chủ đề của đại đức 24 tuổi (chưa đi lính là chắc), Thích thiện Ân với tài đạo diễn của thượng tọa Thích thiện Minh xét ra vô tích sự. Phật Tử đi đưa đám thầy không có nghĩa là quên đi bỏ phiếu. Cứ nhìn kết quả số phiếu trưng ở trước cửa Tòa Đô Chính thì biết liền.

Do đó, dù muốn thối nhà nước một phát, Con Ong cũng không tìm ra cái có nào để mà thối. Đành phải khen. Dở thì chê, đúng thì khen. Đối lập không thể hiểu theo nghĩa phá thối mãi, nhà nước sẽ khinh. Nhưng có khen có chê thì không ai dám khinh cả.

Việt cộng đã chẳng dám dờ cái trò bần nào gây «tiếng tăm» trong cuộc bầu cử «28 tháng 6 năm này». Như thế, rõ ràng, chúng đã yếu. Yếu thật lực. Nếu chúng còn khỏe, dù cái khỏe của con thú trước khi dấy chết, chúng đã ra tay phá hoại công cuộc xây dựng dân chủ của miền Nam tự do. Thêm phá lắm, nhưng Việt cộng cam đành chịu nhục. Sức đâu mà phá.

Bên Cầm bốt, chúng đã chạy dạt khỏi biên giới Việt - Miên. Đất dung thân của chúng, chúng đang bị đại quân ta đuổi chạy thoát thân, chúng không thể «lập công» như xưa nữa.

Thế mạnh của chúng ta, dù có bị bọn bất mãn kinh niên tiếp tay với Việt Cộng, đã hiện lên rõ rệt. Thế mạnh ấy sẽ hứa hẹn một nền hòa bình trên quê hương ta. Hòa bình phải tạo dựng bằng sức mạnh. Có mạnh, địch mới nao núng và bằng lòng thảo luận ngưng chiến tranh một cách nghiêm chỉnh. Còn yếu thì đừng hòng. Yếu thì có lạy nó, có tự thiêu hàng ngàn ông sư, bà vải, có cạo lông tóc hàng trăm anh dân biểu, địch nó vẫn pha.

Nhà nước ta, chế độ ta đã thắng địch một pha chính trị ngoạn mục. Ở các thành phố lớn, nhà nước bị tranh đấu «kích ao» kịch liệt mà địch đêch lợi dụng được. Con Ong xin hoan hô tinh thần xây dựng của những người tranh đấu. Các ông đi bắt bọn gian lận phiếu thay vì chống đối đi bỏ phiếu. Các ông thượng võ lắm. Nhà nước nên ghi ơn những người tranh đấu. Bị chống đối ra rít thế mà vẫn phây phây đồ xi măng cốt sắt kiến tạo dân chủ hạ tầng cơ sở là nhất rồi. Năm bơ oản rồi.

Con Ong lần thứ nhất, «nâng b» nhà nước một phát. Được «nâng b» sướng nhé! Nhưng khi «bóp b», đừng có tác giăng nổi giận đấy.

CON ONG TRANG 2

đàn anh đổi lập với nhà nước đàn em đổi lập với nhà bếp

Đây là châm ngôn của cái gọi là Truyền Hình Việt Nam mà vì quá bê bối, mất dạy, dớp hít nên được gọi là Tôi Hót Và Nịnh, Tôi Hát Và Nói, Về Tì Thành Hình (VT-TH) vân vân : «Thông tin, văn nghệ, giáo dục...»Hãy phân tích ba mục đích của THVN.

Thông tin.— Hầu như không có thông tin. Bởi vì thông tin khác với tuyên truyền. Thông tin phải xác thực và vô tư. Chúng ta đồng ý và thỏa mãn yêu sách của THVN là cái miệng của nhà nước không được phép thông tin những tin tức có hại cho nhà nước. Thông tin những tin tức đối lập với nhà nước cũng không nên. Chỉ có tuyên truyền, dù tuyên truyền dờ ọc, tuyên truyền đến nỗi khán giả phải tắt máy chờ... cái lương diễn tiếp. Chúng ta bèn đồng ý thêm và sẵn sàng để THVN «thông tin» những màn ông lớn, bà lớn trình diễn thăm dân, ủy lạo chiến sĩ... Chỉ mong muốn THVN đổi mục đích Thông Tin thành Tuyên Truyền. Cho nó chính danh. Nó bớt chất cây cáo nịnh bợ rẻ tiền và khả ố.

Văn Nghệ.— Văn nghệ của THVN là thứ văn nghệ tạp lục. Văn Nghệ thùng rác thì xứng nhất.

Giáo Dục.— Than ôi, THVN chưa giáo dục nổi mình thì giáo dục nổi ai. Mới đây, khi thông tin tin tức sinh hoạt Hạ Viện ục lộn nhau về Luật Chương Trình, THVN đã quên bổn phận của mình. Đề «giáo dục» quần chúng bằng những lời lỗ mãng, vô giáo dục. Cái miệng của nhà nước mà buông cái giọng lỗ mãng, cu ly như thế, «bọn dân biểu phá rối» được tô son thiếp vàng. Họ không bần mà chỉ bần cái miệng nhà nước. Con Ong còn nhớ, chính cái miệng THVN đã đọc thông cáo khuyến cáo và đóng cửa những báo dùng những danh từ «sống sướng thờ b» để nhục mạ Hạ Viện và các cơ quan dân cử. Đó là triều đại Tôn Thất Thiện.

Nhưng THVN xuyên qua cái tài của ông thái tá kiêm nhiệm mắt (THVN) và miệng (TTVN) thì lại chửi chính THVN bằng những ngôn ngữ THVN cấm báo chí. Ông thái tá chỉ nên làm một phát giám đốc thôi. Làm hai phát, ông sẽ làm hại nhà nước. Con Ong rất ghét những thẳng quan trên sai làm gì là hùng hục làm ngay, không dám trình bày điều hơn lẽ thiệt.

Quốc Hội dọa «phá» cái đài THVN và bắt ông tổng Thọ Lạn ra đổi chất. Con đại cái mang. Ông Tôi Hót Và Nịnh đã nịnh quá trốn. Nịnh quá trốn là giết chính sách tuyên truyền. Người có liêm sỉ, nên từ chức chức giám đốc Tôi Hót Và Nịnh cho nó đẹp.

Nói chuyện với ông Tôi Hót Và Nịnh

LỤC XI

NHỮNG GIAN HÀNG THƯƠNG PHÉ BINH

Đã có nhiều dấu hiệu chứng tỏ rằng TPB đang bắt đầu thừa thắng xông lên, sau những vụ ứnh lớn được lớn, ứnh nhỏ được nhỏ.

Trong tuần này, tại nhiều nơi trong quận 8 như nhà thờ Bình An, khu đất trước chợ Phạm Thế Hiền, sau trường Trung Học cộng đồng, quanh heo Chánh Hưng rồi đường Hưng Phú, cầu Nhị Thiên Đường v.v... đã được các anh em TPB chiếu cố tới dựng nhà dựng cửa.

Và sáng chủ nhật 28-6, tại một nơi có nhiều sự nhĩ mục quan chiêm nhất là khu Sạc-Ne cũng được TPB «săn bắn» một cách nồng nhiệt. Hơn 100 TPB đã chờ các dụng cụ tới để thiết lập các gian hàng, chạy dọc theo với những Kiosque đã có sẵn từ trước.

Một số lãnh tụ TPB cho biết là họ còn đang dòm ngó cả Công trường Lam Sơn và vườn hoa trước Tòa Đô Chánh.

Điều đặc biệt là Cảnh sát có tới nhưng không có sự đàn chào nào cả.

Những gian hàng của TPB lập ra chắc hẳn nhất định sẽ được quân đội chiếu cố. Có như thế mới tỏ hết cái tinh huynh đệ chi binh.

Người còn tại ngũ cần phải biết sót thương những kẻ què cụt già từ vũ khí để trở về với hai bàn tay trắng.

Nếu chiếm công trường Lam Sơn, xin có điều khuyến anh em chớ có buôn bán những thứ hàng đại loại như mắm tôm, cà chua hay trứng dù là tươi hay thúi.

Bởi lẽ vị trí này nhằm đúng ngay trước trụ sở Cái Bang. Săn mắm tôm đó, họ xông ra và lấy đũa ném vào mặt nhau thì có phen anh em sẽ vỡ nợ ả.

Dầu sao thì cũng cầu chúc cho các gian hàng của TPB được đứng vững cho tới ngày đất nước yên ổn và nhất là khỏi bị đàn chào.

VUI BUỒN HỘI ĐỒNG

Vô tư và khách quan mà nói, cuộc bầu cử Hội Đồng Đô, Thị, Tỉnh Toàn Quốc Giao Chỉ đã diễn ra trong bầu không khí không lấy gì làm sôi nổi và đông đảo cử tri cho lắm. Nguyên nhân chính sự thờ ơ của dân chúng với việc hành xử quyền công dân của họ phát xuất từ những bê bối trong Hạ Viện Giao Chỉ. Người dân thấy họ đã mất công đi bầu, đã bị lừa bịp trắng trợn và phản bội đều già, nên họ chán không muốn làm «nghề» cử tri.

Tuy nhiên, cuộc bầu cử đã xong và các cơ quan đầu hót của chính quyền đã có dịp gọi đó là một «thành công rực rỡ». Và sau đây, C O kể tên những anh em cầm bút đã được C O giới thiệu và đã được đắc cử :

— Anh Kiên Giang Lý Thanh Căn, Chủ Nhiệm Nhật Báo Thời Báo, đắc cử Quận II.

— Bạn Phạm Chí Linh, bạn Phạm Giật Đức, Chủ Nhiệm 2 Tờ Bạn Trẻ và Luật Giang Hồ, bạn Nguyễn Thanh Liêm, Ký giả, bạn Thanh Chiêu Như Văn Ủy, Chủ Nhiệm báo Muối Saigon, đắc cử ở Gia Định.

— Anh Lưu Vinh Lữ, người bạn tốt của báo chí Giao Chỉ, đắc cử Quận 5 Đô Thành Saigon.

Như vậy là 80 phần 100 những bạn được Con Ong giới thiệu đã đắc cử. Thiều số rút dãi là các anh Tô Văn (Quận III), Bác sĩ Lý Hồng Sen (Quận 5) và Trung Tá HQ Nguyễn Trọng Hiệp, Phu Quân Nữ Ca Sĩ Kim Tước (Quận 9). C O xin có lời chia buồn cùng 3 bạn và hứa sẽ lại hết sức giới thiệu các bạn trong kỳ bầu bán tới.

SƠN-HẢI

84C-86-88, Bùi Chu, SAIGON
Đ.T. : 23.596

Tivi • Radio • Service

Có thợ lành nghề, đến sửa tại tư gia.

Photo Copie điện tử và Ronéo

Làm việc nhanh chóng, giá phải chăng.
Thường trực từ 7 giờ đến 22 giờ
cả Chúa Nhật và ngày lễ.

BỐC MÀ

NỖI CHÁN CHƯỜNG CỦA NGƯỜI CỬ TRI

Đức Vua Giao Chỉ trước ngày bầu cử Hội Đồng Đô Thành, Tỉnh, Thị Xã đã tha thiết kêu gọi đồng bào toàn quốc đi bầu cho đông, và hãy sáng suốt chọn lựa người tranh cử. Nhưng ngày bầu cử ngay tại Đô Thành các phòng phiếu đều vắng như chợ chiều, trong lúc ngoài đường phố dân chúng vẫn đi lại tấp nập. Thì ra dân chúng không thèm đi bầu, dân chúng tự tước bỏ cái quyền công dân của mình, mà sợ dĩ dân chúng có hành động như vậy là vì họ đã chán những người gọi là dân cử quá rồi. Theo họ bọn dân cử đa số là bọn ăn hại đái nát, bọn ra tranh ghế chỉ vì quyền lợi cá nhân, bọn sẵn sàng quên ngay cử tri sau khi đắc cử.

Cái Hội Đồng Đô Thành lưu nhiệm còn sờ sờ trước mắt. Năm năm qua, bọn Nghị Viên hay bọn Nghị hèn, Nghị cục đã làm được những gì có lợi cho dân chúng, bắc hai cái cầu nổi ư? Nhưng bắc để chẳng có mấy ai đi, mà chỉ tốn hao thêm công quỹ. Tráng xi măng được vài cái hẻm ư? Bây giờ quay lại thử xem những cái hẻm đó xinh lầy ra sao? Năm năm qua, người dân Đô Thành chỉ thấy điếc tai gai mắt vì những chuyện tranh ăn, những chuyện gấu ó trong Hội Đồng Đô Thành, giữa hai bọn Nghị Viên ăn tục nói phét, bọn chúng tranh ăn đến nỗi lòi ra trước Tối Cao Pháp Viện...nhờ phân xử. Sau cái Hội Đồng Đô Thành là cái hội đồng Tỉnh Gia Định, Hội Đồng Tỉnh Biên Hòa. Những Nghị hèn, Nghị cục ở Hội Đồng này cũng tranh ăn với nhau không kém, cũng chia bè, chia phái đánh lộn, chửi bới nhau.

Cao hơn một bậc là hai cái Thượng và Hạ Viện. Thượng Viện với một vài Nghị Sĩ trốn họp, nâng bi Hành Pháp tro trên. Hạ Viện càng thối hơn qua các hành động ném cà chua, trứng thối, đánh đấm nhau. Tổ nhau buôn lịch ở trường, buôn lậu vài, ăn cắp Tượng Châm, ăn tiền của Hành Pháp, trốn họp đi chơi gái, quyến rũ vợ người, và đi công du, hoặc lợi dụng quyền hạn làm áp phe, chiếm đất v.v. Đó Dân cử như thế đó, tư cách, hành vi của những kẻ gọi là đại diện dân thom tho như thế đó. Làm sao dân chúng không buồn, chán cho được. Đi bầu thì buồn không ít, vì có cái mặt nào ra hồn đáng cho mình bầu đâu. Còn không đi bầu thì với bao nhiêu thắng thuộc loại đá cá, lẩn đưa, đóng cửa rút cầu. Những thắng thuộc loại sâu

bọ lên làm người, thấy làm dân oá được hưởng bao nhiêu đặc quyền nên nhày ra như châu chấu, hươu láo, hến xương, mà dân Việt Nam vốn độ lượng dễ thương người do đó có thể bầu lầm lầm. Tóm lại thì đối với người dân có suy nghĩ một chút thì đảng nào cũng kệt. Biết làm sao bây giờ. Buồn quá, quê hương ơi là quê hương ơi!

THÌ RA THẾ, KHÔNG ĂN TA ĐẠP ĐỒ.

Trong tuần qua, một nhóm tự nhận là nhóm dân biểu trẻ (có thể là trẻ con) đã chống dự luật chương trình của ông Nhà Nước hết mình. Con Ong cũng thấy cái dự luật đó thật khó sài, nên khi nghe các ông Dân Biểu chống đối chửi văng nước bọt cũng lấy làm khoái lắm, và hơi tin tưởng là nhóm Dân Biểu đó có biết nghĩ tới dân, tới nước. Nhưng sự thực lại không phải thế, sự thực nó chua chát vô cùng. Theo một ông cố vấn Nhà Nước thì số Ji nhóm Dân Biểu trẻ con chống đối hung hăng kia, chỉ vì đề nghị trao đổi của họ đưa ra với Nhà Vua không được nhà Vua chấp thuận. Các Dân Biểu trẻ đã xin nhà Vua cho nhóm họ ba cái ghế Tổng Trưởng, mà ba cái ghế này đều thom như mít, tức là hái ra bạc. Ba ghế đó là Kinh Tế. Xây Dựng Nông Thôn và Thông Tin. Theo sự sắp đặt thì ông Ngô Công Đức sẽ lấy cái ghế Thông Tin. Ông Hồ Ngọc Nhuận lấy cái ghế Xây Dựng Nông Thôn và ông Lý quý Chung hay Nguyễn hữu Chung gì đó sẽ lấy cái ghế Kinh Tế. Nếu Nhà Vua đồng ý cho họ ba ghế đó trong kỳ cải tổ Nội Các này thì họ sẽ chấp thuận dự luật chương trình. Nhưng nhà vua chê họ là con nít, vắt mũi chưa sạch nên nhà Vua gạt phắt, vì vậy mới có cảnh «không ăn thì đạp đồ» của nhóm Dân Biểu trẻ con. Nếu đúng như thế thì đối lập muôn năm!

Con Ong chưa tin lời phát ngôn của ông cố vấn nhà nước lắm, vì đây có thể là một đòn gió tung ra để hạ đối thủ, nhưng nếu quả thực đúng như vậy thì chán ời là chán. Đối lập hay theo đuổi ở cái chế độ này đều vì có lợi cho phe nhóm, cá nhân mình hay không à, còn vì quyền lợi đất nước thì còn khuya.

Giờ chót ông Ngô công Đức vừa phát ngôn rằng, không có chuyện mặc cả như vậy bao giờ, nếu mặc cả như vậy là đối lập cụ. Con Ong vốn đa nghi nên cho rằng, có thể chuyện mặc cả vớ lờ nên ông Đức phải nói trở lại, chứ ai lại đi nhận là mình có đi ra giá, nhưng bị gạt bao giờ. Dù sao thì Con Ong cũng ráng tin ông Đức nói đúng một nửa.

200 NGÀN MỘT LÁ PHIẾU

Các Dân Biểu tổ cáo nhà nước đã mua 200 ngàn đồng một lá phiếu thuận cho dự luật chương trình tại

Hạ Viện 200. ngàn đồng một số tiền lớn bằng ba năm lương kẻ viết bài này cho Con Ong. Minh Võ ơi, sang năm tao sẽ nghỉ viết cho mày, mày trả kẹo quá tao sống không nổi. Tao sẽ ra tranh cử Dân Biểu để nếu đắc cử tao sẽ bán linh hồn, bán lương tâm mà làm giàu. Nghe nói 200 ngàn, người nghe đã muốn ngộp, nhưng nàng Kiều vừa tổ thêm một phát càng làm cho mọi người ngộp hơn, đó là có những lá phiếu giá tới 1 triệu, và có những lá phiếu tới 300, 500 hay 800 ngàn.

Theo nàng Kiều, có hai kẻ được lãnh 1 Tê là ông Lê Tài Hòa và ông Phan ngọc Nguyên. Còn kẻ lãnh 800 là bà bồ mối Trần kim Thoa. Riêng một số lớn được lãnh từ 3 tới 500 ngàn.

Con Ong mong rằng bà Thu không vì ghét kẻ thù mà tung tin vệt hại nhau.

CÒN TỐT LẮM BÀ THU THỬ COI CÓ ĐÚNG KHÔNG

Phiên nhóm Lương Viện Quốc Hội ngày 25-6 có đúng 63 người đi họp, trong lúc tổng số Dân Biểu Nghị Sĩ lên tới 197 người. Không một ai biết vì cái lý do gì mà Dân Biểu bỏ họp nhiều quá, có kẻ nói có lẽ vì đêm trước phải biểu quyết thông qua Luật Chương Trình nên nhiều ông Dân Cử mệt, mệt vì phải đếm lại các bao thơ đựng đức Thánh Trần, nên họ phải nghỉ ngơi cho lại sức.

Trong lúc chờ đợi tí vi, truyền thanh réo gọi đích danh các Nghị Sĩ, Dân Biểu trốn họp tới họp, Ông già Nguyễn bá Lương mặt tươi như hoa thả rờ tới chỗ bà Kiều mộng Thu và phe chống dự luật ngồi chơi tán gẫu. Bà Thu vốn bạo dạn nên hỏi thẳng cụ Lương :

— Bộ cụ lãnh 5.000 Đô La để sang Đại Hàn chữa bệnh liệt dương thật đấy à ?

Cụ Lương cũng đã thành thực trả lời :
— Đâu có, cái... của tôi còn tốt lắm mà.

Lời nói thành thật của cụ Lương làm cho mọi người cười ồm cả lên, một Dân Biểu nói :

— Vậy sao kỳ trước chị Thu dám nói cụ bất lực ?

— Bà Thu làm sao mà biết được tôi bất lực hay không. Muốn biết thì phải thử.

Nhiều Nghị Sĩ, Dân Biểu phá lên cười khen cụ Lương «chịu chơi» Cụ Lương nói là CÁI của cụ còn tốt lắm mà, chưa có rệu. Vậy Con Ong đề nghị bà Thu nên thử một phát xem cái của cụ Lương còn đúng là tốt lắm không. Và nếu có thử nên thử công khai ngay tại hội trường Hạ Viện ngõ hầu báo chí có thể chụp hình và tường thuật NGAY TÌNH.

địa ngục môn

NHÀ HÁT TÂY KHẮM KHÚ KHÔNG CÓ CHI LÀ LÀ.

Chung quanh vụ dự luật chương trình có lắm chuyện thối um, và khảm khú. Thoạt đầu là do những quả trứng thối, cà chua cũng được ném lên bàn chủ tọa ; sau đó là lọ nước đá của DB Thu cất trong ví để toan vẩy tung tóe ra nhà hát tây. Rồi tới vụ hai bà già giết giặc uýnh lộn toan xé quần xé áo nhau. Sau nữa là vụ cụ già ba phải Nguyễn bá Lương định xập xí xập ngẫu, ký bản tin nhận nhằng là đã có 65 phiếu chấp thuận dự luật chương trình, trong thật ra dự luật đó còn đang ở trong tình trạng...mồ bò.

Nhà hát Tây vốn nổi tiếng có lắm chuyện thối hoặc và khảm khú, nên khi xảy ra những chuyện trên, chả ai ngạc nhiên. Giá nó không xảy ra chuyện gì cả, thì có khi ngư ời ta lại ngạc nhiên.

Chẳng hạn như khi một tên ma cô mà lại nói toàn lời hay ý đẹp thì mới là chuyện lạ. Chứ ma cô ăn bám lá đa thì có gì lạ. Nghề của chàng mà.

NHỮNG PHẦN TỬ NÀY ĐÁNG MANG RA CHẶT ĐẦU

Gần đây lại có tin nhà nước đã bỏ tiền ra mua phiếu của các Dân Biểu để cho cái luật chương trình được thông qua. Bọn Con Ong dốt, nên không biết luật này lợi hay hại. Nhưng có điều chắc là phạm nhà nước đã phải mua bán như thế, thì chắc nó cũng chả ra cái thống chế gì.

Bọn Con Ong không biết tin trên có đúng không. Nếu đúng thì có một điều luận quần cần phải nói ra :

Ngày 25-6, TT thiệu đã nói trong buổi lễ khai mạc Đại Hội Văn Hóa kinh tế rằng địch đã gián tiếp tạo ra và nuôi dưỡng truy lạc tham nhũng để làm tiêu tan tiềm lực tranh đấu của nhân dân ta.

Địch đây tất nhiên là bọn Cộng sản khốn nạn, mất dạy, vô giáo dục.

Làm một phát suy luận còm thì phải hiểu rằng những thắng truy lạc, tham nhũng, hối lộ v.v... đã gián tiếp nối giáo cho giặc, tiếp tay với địch, công cụ của Cộng sản.

Thế mà hành vi mua phiếu là một hình thức hối lộ. Hành vi bán phiếu là một hình thức tham nhũng, là hình thức chính trị truy lạc.

Vậy thì cả Hành pháp lẫn Lập Pháp đều can vào tội tham nhũng và truy lạc, tức đều là công cụ của Cộng sản, vì đã gián tiếp nối giáo cho giặc, gián tiếp cổ xúy và thực hiện âm mưu khốn nạn của địch là «tạo ra và nuôi dưỡng truy lạc tham nhũng để làm tiêu tan tiềm lực tranh đấu của nhân dân ta.»

Những phần tử bán dân hại nước như thế đáng mang chặt đầu.

SẼ KHÔNG ĐƯỢC TÁI ỪNG CỬ !

Luật bầu cử bán phần TV đã được QH chung quyết, trong đó quan điểm của Hành Pháp đã thắng. Quan điểm đó được ghi thành điều luật qui định rằng những ai trực tiếp hay gián tiếp hoạt động cho Cộng Sản, dù không có bằng cứ, cũng không được ứng cử.

Như vậy, kỳ bầu cử bán phần TV sắp tới, những liên danh của H.P đưa ra hay do Hành Pháp đỡ đầu, và các liên danh của những DB đều không được quyền ứng cử.

Vì Hành Pháp và Hạ Viện đều phạm tội gián tiếp hoạt động cho Cộng Sản qua sự kiện mua và bán phiếu.

Nếu tinh thần điều luật trên còn được áp dụng vào những luật bầu cử của năm 1971, thì các Dân biểu đương nhiệm chắc chắn sẽ bị cho...de. Và ngay cả T T Thiệu, vì là người trách nhiệm toàn bộ cơ quan Hành Pháp hiện tại, cũng sẽ không được tái ứng cử nữa.

Trong trường hợp đó, thật là một điều vô phúc cho đất nước, mất một hiền tài. Bởi, theo ông Nixon, TT Thiệu là một nhà chính trị lỗi lạc đứng vào hàng thứ 5 thế giới.

CHƯA BAO GIỜ ÔNG ĐỒN NÓI ĐÚNG ĐẾN THẾ.

Theo tin các báo thì trong cuộc tiếp tân của lực lượng Dân Tộc Việt, TNS Trần văn Đôn, tức me sừ Anedré Đôn đã hàn huyên với các ký giả rằng trong 3 năm ông vô Thượng Viện, ông tự xét đã không làm được một việc gì đáng kể cho dân, nên ông sẽ không tái ứng cử.

Chưa bao giờ người ta thấy me sừ André Đôn thành thực và biết phục thiện như vậy. Rất đáng khen.

Lại cũng phải công nhận rằng me sừ André Đôn đã nói nhiều điều khá đúng, như lời nói trên đây của ông được kể là...đúng hơn cả.

Bọn Con Ong đề nghị các DBNS khác, các chính khứa, nên lấy ông Đôn làm gương soi chung : nên bắt chước tính thành thực của ông Đôn. Sống ở đời, lại đóp tiền bạc của dân, nếu không được một điểm nào tốt đẹp hay ho, thì cũng nên ráng giữ cho mình được cái điểm thành thực.

Tuy nhiên, bọn Con Ong có một nhận xét và một đề nghị như sau :

Phàm ở đời đã có thể ngay thẳng được việc này thì cũng nên tỏ ra ngay thẳng nốt việc kia. Chẳng hạn một anh bán chạp phở, lỡ bán cho khách một món đồ giả, khi khách nhận ra đồ giả, mang lại trả, anh bán hàng ngay thẳng nên nhìn nhận đó đúng là đồ giả và sẵn sàng xin thâu hồi lại.

Nhưng thâu món đồ giả lại rồi, anh bán hàng cần phải trả lại tiền, và trả đủ cho khách. Thế mới là ngay thẳng trọn vẹn. Chứ chỉ nhìn nhận mình đã bán đồ giả, nhận lại món đồ, mà không chịu hồi tiền thì vẫn còn gian.

Người liêm sĩ nhận làm một việc, mà không làm được, thì phải biết trả tiền công lại cho người thuê mượn mình.

Do đó, bọn Con Ong đề nghị me sừ André nên hoàn lại cho nhân dân 3.600.000 đồng, là số lương mà ông đã lãnh trong 3 năm. Còn các khoản tiền khác, như vé máy bay xuất ngoại tiền văn phòng, thuê nữ thư ký v.v... thì nhân dân xin tặng ông coi như tiền nuôi cơm.

NÓI LÁO MÀ CHƠI

● GÃ THÂM

SỜ VANG

CON ONG đã mở một SỜ VANG về những Cơ Sở Tư Nhân bán chữ nghĩa cho thiếu nhi, nôm na ra là những Trường Tư, đề cao trường nào giáo dục đảng hoàng và sát sà bông đen trị ghê, trị hắc lảo, bôi bê-ni-xi-lin thứ cực nặng lên mặt những anh chị chiến ghê, lỗ lỏi, phong cùi trong giới Hiệu Trường. Sờ Vang CO đã tung tăng vài ba cơ sở như trên trong mấy số báo trước. Số này, CO nhận thư của phụ huynh học sinh, lên tiếng về một cơ sở bán chữ bản như dưới đây.

Đó là cái gọi là Trường T. Ph. ở Xóm Gà, Gia đình. Hiệu Trường Sờ bán chữ này là Mẹ Sừ Ph. Ng. Mẹ Sừ này có thời làm Nghị Viên thường nói văng bốt mép trên các diễn đàn và cũng ông này, có lần đã bị Tướng Kỳ, ngày còn là Chủ tịch UBHPTU, cù lét bằng hai tiếng « théc méc ».

Nhân điển tích ấy, ta cứ gọi ông là Hiệu Trường Théc Méc cho được việc.

Phụ huynh học sinh đưa trường Théc Méc vào Sờ Vang với những trò bản như sau :

— Học sinh chỉ việc đóng tiền là cuối tháng có phiếu điểm và cuối năm được lên lớp, dù 1 tháng có nghỉ 30 ngày.

— Học sinh vào học tháng 9 hoặc 10 nhưng vẫn phải đóng đủ học phí từ tháng 7 viện lý do trường khai giảng vào tháng 7 !!

— Học sinh đang học nửa năm bị chuyển trường (vì cha mẹ là quân nhân, công chức) cuối năm vẫn phải đóng đủ số tiền từ tháng nghỉ đến ngày bế giảng mới lấy được Chứng Chỉ Học trình và Thành tích Biểu.

— Trường này là cả 1 hệ thống làm Chứng Chỉ và Thành tích Biểu thật nhưng điểm ma, giả tạo (sở dĩ «thật» vì được Bộ Giáo Dục kiểm nhận đảng hoàng vì nhưng đó là cách chạy chọt bí mật nhà n...)

— Nơi đây là cả 1 cơ cấu làm Chứng Chỉ và Thành tích Biểu giả, chủ chốt tất nhiên là nghị Théc Méc. Chứng chỉ học trình được làm để bán cho các thanh niên đi lính. Chúng tôi biết rõ được là vì 1 số người bà con chúng tôi đã làm và cho biết như sau :

Thành tích Biểu Đệ Tứ để đi Hạ Sĩ Quan có dấu kiểm nhận của Trường H.N.C. giá bán từ 25.000đ đến 30.000đ mỗi cái.

— Chứng Chỉ Học Trình từ Thất đến Tam khoảng từ 10.000đ trở lên (tùy theo lớp).

Còn Chứng Chỉ để ăn lương thì từ 1.000đ đến 2.000đ.

Chúng tôi được biết rõ sở dĩ tờ chức ma đầu này chưa bị khám phá ra là vì các học bạ và chứng chỉ đều mang dấu kiểm nhận hợp lệ của Trường Trung Học HNC kiêm Thanh Tra Trung Học Tư Thục và Ban Công Tính Gia Định. Hơn nữa còn có cô H. làm việc tại trường HNC là người của tờ chức, cô này nhét tên người được làm Chứng Chỉ vào danh sách còn ông Hiệu Trường thì tin cậy ở nhân viên của mình nên mọi việc đều trôi chảy.

CO mong đợi sự điều tra và trả lời của Bộ Giáo Dục về tờ chức ma đầu chủ nghĩa này.

HÂM NÓNG...

Màn kịch Nghị sôi to Tướng Nhà Banh nở ra, làm dư luận quần chúng chú ý đến nhiều đã từ từ xếp đi một cách «Sans trompette, ni tambour», tức không kèn không trống. Nhưng bọn thợ viết CON ONG vốn ghét những trò ma giáo, lại không ưa những tên ăn cắp, đặc biệt ghét những anh chị dọa ròi thôi đành trống bỏi dúi v.v...Nên bọn anh em CO trao cho GT nhiệm vụ hâm nóng thường trực những vụ thiên hạ chửi nhau, tố nhau ăn cắp, nói phét và đòi làm cho nội vụ sáng tỏ. Bọn CO chẳng ăn cái giải rút gì trong những vụ này nhưng làm đề cho bạn đọc đỡ tức chơi.

Si căng đàn si hơi cần hâm nóng, đun sôi, tưới thêm dầu xăng suyp-pe vào vụ Hai Nghị Nguyễn Văn Chức, Phạm Nam Sách tố các tướng làm áp phe bản.

Si căng đàn này đã hứa hẹn một cảnh Louis Chức bị Cao Bồi giao du với toàn đàn bà... thượng

lưu thơm như mít dưng P.38 bản què giở... đã trở thành em ru bà rừ cùn g ngày tháng. Ông Tổng Thống can khéo, đã nói đến chuyện...muốn tố cáo ai cần có bằng chứng đích xác. Nhưng khi yêu cầu tu chính Dự luật Bầu Cử thêm vào Thượng Viện, Người lại đòi... loại trừ những tên thân Cộng, trung lập ra khỏi vòng bầu bán mà không cần... bằng chứng mẹ gì ráo rọi.

Như vậy có nghĩa là Người nói không thuận tai tí nào.

Trong cuộc nói chuyện với dân chúng trên Ti Vi trước ngày bầu cử Hội Đồng 28-6-70, Tổng Thống có nói sơ đến một nguồn tin mà trước đây vài tháng, một nghị sĩ đã tiết lộ và bị cải chính: cải tổ cơ cấu quốc gia và trẻ trung hóa quân đội. T.T. Thiệu đã nói cải tổ tức là sẽ có chính phủ mới—ông nói trẻ trung hóa quân đội có nghĩa là phen này một số tướng già, hoặc sồn sồn chưa già cứ bị coi là già. Tướng Bản, Tướng Ghê, Tướng có vợ Ấp-Phe v.v. sẽ bị trúng chương Trẻ Trung Hóa và già từ quân ngũ về nhà mở chuồng nuôi chim cút lấy trứng ăn dưỡng lão hoặc bán cho Ba Tàu.

BẢN

Cái nhà ông Tướng có tờ tiền tung hoành thiên hạ từ đời Tam Quốc đã bị búa rìu dư luận đốn nhiều phát trong thời gian qua, nhưng cứ ngồi vững như Trường Sơn, phen này chắc thế nào cũng bị đời chiếu cõ.

Nghe nói nhiều người ở Nha Trang vẫn truyền tụng nhau vài ba chuyện bản về ông bà Tướng Vũng, ngày ông mới nhậm chức và đưa bà về Xứ Tháp Bà dong chơi. Mọi khoản chi của bà như coi bói, mua chậu hoa cây kiền đều được lệnh do công quỹ Tỉnh đài thọ. Vào buổi sáng đẹp trời, ông bà Tướng dắt nhau dẫn rệu đi từ đầu đường đến cuối đường Độc Lập, tạt qua chợ Nha Thành, ông bà xem hết mọi thứ hàng bày bán nhưng Bà không hề mở ví bỏ tiền ra mua qua một con khỏ mực nào. Về Tòa Tỉnh bà kê khai một lô hàng giao cho quan hầu đi mua và... Tòa Tỉnh chi tiền. Trong số ông bà cho khuôn về có 2 két thuốc Sít Muối, 24 ve sữa bôi mặt.

Cái gọi là sữa Nuôi Da Mặt đó là một loại mỹ phẩm hạng bét, do Ba Tàu Chế tạo và bán ra ngày đó với giá 7 choạc một ve. Loại sữa Ba Tàu này đến Chiều đài viên Snack-Bar cũng không thêm dùng. Người ta lấy làm lạ rằng Bà Tướng đã từng ngao du Tây, Mèo, kiến thức bà lớn như cái rở hàng thịt, không hiểu tại sao bà lại hạ cổ đến cái thứ Sữa Ba Tàu hạng bét ấy và...sao mà bà lại sai mua nhiều thế. Toàn là hàng làm cầm chõ về cao châu chặt ních cả một DC4.

Và chuyện hay ho nhất là cái gọi là Sữa Nuôi Da Mặt ấy do Ba Tàu chế tạo với nhãn hiệu Made in Chợ Lớn ấy đã có tác dụng làm cho da mặt Bà Lớn...nát bết như miếng thịt trâu ôi...!!Đáng Kiếp !

TẶNG CƯỜNG

Kể từ số tới CON ONG sẽ tặng cường một số cây viết có giá trị, đã từng làm điên đầu bọn thối nát, tham nhũng, cường hào, ác bá và bọn buôn dân bán nước trên các tờ báo lớn như :

THƯƠNG SINH — TRƯƠNG VÔ KỶ — VẠN TỐC MAI — GÃ THÂM — HOÀNG HẢI THỦY — PHAN NGHỊ — CỬU SÙNG — ĐỀ HỨC CÀN — DƯƠNG HÙNG CƯỜNG — HỒNG DƯƠNG — HOÀNG NHAM — GÃI SĨ — SỨC MÁY — ĐỐC ĐÁ — VIP KK — KIỀU PHONG — SỨC VOI — TRẦN QUÂN — HO ỒNG — HOÀNG ANH — THỢ BỐC — HỈM — ĐUA GIAI — TUYT và BỔ 70.

Những tiểu thuyết mới mà các bạn nên đọc

● VÒNG TAY YÊU TINH

● NGƯỜI VỢ MẮT TÍCH

● ĐÊM VĨNH BIỆT

của HOÀNG HẢI THỦY

CHIỀU DƯƠNG ấn hành — Có bán khắp nơi

đại
ngu
dị
sử

□ HỒ ỒNG chép

CHUYỆN LÁ ĐA NĂM CON VÈN

Nhằm ngày mưa dầm thút thít, kẻ chép sử khoác áo toại, cỡi Lừa cái xuống đất Hạnh Thông Tây định hái ít lá đa về làm sách chép «Đại Ngu Dị Sử», vì đất này tiếng đồn có rất nhiều lá đa vừa to bản, vừa dễ «viết».

Xuống tới nơi tìm mãi vẫn không được một chiếc lá nào còn nguyên vẹn. Đa số đều bị sâu gặm hết hai bên mép lá nên không thể dùng được. Đang lúc thất vọng chợt có người đến ghé tai bảo rằng : «Muốn kiếm lá đa thật to, thật mượt, thật sạch sẽ thì hãy đến cầu Sơn Vương (vị Tiêu Vương này có thần công nuốt đá sạn, nên người đời vẫn gọi thế để phân biệt với ba vị Tiêu Vương khác) vì Người thích sưu tầm của này lắm».

Đến phủ Sơn Vương, kẻ chép sử chấp tay thi lễ xong, thì Sơn Vương đã cất giọng nói nghe to sấm nổ trên mặt ghê : Parlez-Vous Francaise ? Kẻ chép sử vốn không thông Thổ ngữ, nên chẳng hiểu Sơn Vương nói cái gì. May thay vị quân sư đứng hầu bên cạnh Sơn Vương bước ra và thông ngôn rằng : «Người hỏi người có biết nói tiếng Phú Lang Sa không? Kẻ chép sử nghiêng mình nói : «Kẻ dân già này vốn quê mùa làm sao biết được thứ tiếng của cựu Thiên Triều. Kính mong lão gia thương tình thông ngôn giúp». Vị quân sư cười : «Được rồi, người muốn nói gì cứ nói thẳng với Người, Người nghe được hết đấy. Cứ điều người vốn thuộc giòng quý tộc nên không thích nói tiếng nước Ngu đấy thôi. Cứ nói đi, rồi Người phân gì ta sẽ nói lại cho người nghe».

Sau khi nghe kẻ chép sử tỏ bày ý định, Sơn Vương cho biết lá đa hái từ những khu vườn quý. Người có thật nhiều, nhưng không thể ban cho kẻ chép sử được vì nhiều lý do khó nói.

Nài nỉ mãi cũng không được, kẻ chép sử buồn rầu cáo lui.

Vài ngày sau Kinh Thành bỗng xảy ra nhiều chuyện lạ. Những bậc quan lớn trong Triều, cũng như các nhà quyền quý thấy đều bảo nhau rào kín những «cây đa» cảnh trong nhà.

Dân nước Ngu thăm thì với nhau rằng, lâu nay một số các nhà quan lớn và các nhà quyền quý đã bị hái trộm lá đa. Nay lại nghe có một vị Vương gia thích chơi lá đa quý, nên họ lo sợ phải rào nhau rào kín, để khỏi lọt vào cặp mắt của vị Vương gia đây quyền thế.

CHIẾC ĐUA THẦN

Cuối cầm con gà cục tác, nền Kinh Tế nước Ngu bỗng mắc bệnh hiểm nghèo. Ngu Vương buồn lắm nên thường bỏ việc Triều đình coi quái điều ra Côn Sơn câu cá. Còn Phó Vương cũng buồn chẳng kém, nên thường cỡi rồng bay lên mây mà lộn... để tiêu sầu.

Đến một ngày kia có vị quân sư tâu với Ngu Vương, xin tiến cử người họ Phạm hiện đang «mắc Dịch» ở đất Quang Trung. Ngu Vương chuẩn tâu. Tức thời vài ngày sau có chiếu chỉ triệu người họ Phạm về Kinh, phong làm chức Bao Tử Thượng Quan Đại Ngu Quốc.

Nhậm chức không bao lâu, Phạm Quan liền dâng đĩa thần gỗ vào Chợ-Lớn, (theo cuốn An Nam Nhục Sử của ông Cự Thất, thì đất này tuy thuộc giang sơn Ngu Quốc, nhưng lại gián tiếp chịu ảnh hưởng của Mao Xénh Xáng) tức thời bánh Trung Thu tự nhiên tràn ngập mở hội hoa đăng, cùng gom góp thật nhiều lễ vật rồi âm thầm mang đến dâng cho Bao Tử Thượng Quan.

Thấy đĩa thần cứu được dân Chợ Lớn, Ngu Vương cho là hiệu nghiệm nên cũng mừng hơn hờ. Nhân một buổi làm trà, Ngu Vương phán hỏi Bao Tử Thượng Quan : «Khanh có kể gì cứu được Triều Đình này chăng ?». Phạm quan bèn quỳ xuống tâu : «Chiếc đĩa thần của Hạ thần có thể cứu được, nhưng e phép này hơi thất nhân tâm vì muốn luyện phép, phải dùng rất nhiều mồ hôi nước mắt của dân chúng và nhất là phải xé Hiên Pháp Kinh vẫn thờ trong Văn Miếu...»

Ngu Vương mặt rờn hờn hờ, múa tít chiếc cần câu mà rằng : «Trần chi cần đạt được mục đích, chứ chẳng ngại gì phương tiện. Khanh cứ việc dùng phép riêng đi».

Rồi một đêm tối đen như mực. Bao Tử Thượng Quan xoa tóc, ngậm máu phun khắp bốn phương tám hướng, rồi lầm nhảm đọc Kiềm Ước Kinh, thứ Kinh của bọn tà ma ngoại đạo, đến giờ Tý mới thôi.

Sáng hôm sau 17 triệu dân nước Ngu bỗng thấy bụng quặn đau, quần áo như có bàn tay ma quỷ nào xé rách. Đồng thời những tiền bạc cất trong tủ đều thiếu hết phần nửa (tương tự như vụ hỏa thiên ĐĐ La do do quái nhân Tạt Chủng chủ chốt).

Con Ong tổng kết Bi Hải Kịch « Dự Luật Chương Trình »

NOC ĐỘC

GÃI SĨ

Tuần lễ vừa qua, dân chúng được coi một vở bi hải kịch, tại sân khấu nhà hát Tây, nay gọi là Hạ Nghị Viện. Vở bi hải kịch nhan đề là: « luật chương trình », do hành pháp đã có liêm sĩ viết ra. Diễn viên là tất cả các dân biểu, kể cả người vắng mặt. Vở kịch kéo dài 5 ngày, diễn cả ban đêm.

Kẻ viết bài này, là người đi coi kịch, không mua vé. Nay kể lại những điều mắt thấy tai nghe tại sân khấu. Và kể cả những điều mắt thấy tai nghe tại hậu trường.

THIỆN VÀ ÁC

Có 67 diễn viên đóng vai ông Thiện (xin nhà chữ sắp, chữ cho cần thận, chữ N đứng xếp thành chữ U). Và có 25 diễn viên đóng vai ông ác.

Bên ông Thiện, thì suốt vở kịch, cứ ngồi im lặng, thỉnh thoảng, cương một vài câu vọng cổ. Không có đèn phụt màu, âm điệu lơ lơ như anh Tàu bán đậu phộng rang.

Bên ông Ác thì chỉ biết hô hét inh ỏi, đập phá rầm rầm.

Lẽ ra, bên ông Ác, tức là phe chống đối, ăn khách hơn bên ông Thiện. Nhưng vì đa số không có chất kịch trong người, nên chỉ biết múa may quay cuồng, nhiều khi đến tro trên. Phàm đóng kịch, thì phải diễn tả cái gì khác với bản chất thật của mình. Một con diêm thập thành ai cũng biết, mà lên sân khấu đóng vai con diêm, thì vở kịch ắt không ăn khách. Nếu lại là một con diêm giả nua, răng long má hóp, thì vở kịch lại càng không ăn khách.

KINH NIÊN

Phe chống đối, gồm những ai? Gồm một số anh em dân biểu của khối Xã Hội Mới.

Nhưng có bóng các ông Phan Xuân Huy, Ngô Công Đức, Trần Công Quốc, cho nên hồng hết công việc. Những người này, từ xưa đến nay, vẫn được coi là những kẻ chống đối cực đoan, cái gì cũng chống, phải cũng chống, trái cũng chống, nói tắt: Cứ cái gì của ông Thiệu (lần này, cũng xin sắp chữ cho đúng, chữ U đứng xếp làm thành chữ N), là chống đến cùng. Y như những con chó, khi nó đá, bao giờ cũng giơ một cẳng sau lên, như để chống đỡ cái

gì, vì đó là cái nghiệp của nó rồi đã sanh ra như vậy.

Ông Phan Xuân Huy, từ trước đến nay chỉ biết hò la chửi bới, thỉnh thoảng làm một việc con nít, là đem một túi gạo mốc, hoặc một củ khoai thúi, trình bày trước diễn đàn. Hôm thảo luận về luật chương trình, ông Huy đã đem một túi trứng vịt để ném ông Nguyễn bá Lương, chỉ có vậy. Ông chỉ biết xử dụng cái phương tiện thúi tha, mà không biết nói lời phải trái.

Ông Huy cũng là người, tại trường Văn Khoa (ngày 7-6-1970) đã nói về quân đội rằng: «Chúng ta đang nuôi một triệu người không sản xuất, chỉ biết chém giết» (Nguyễn văn). Cái con người biết ăn cơm, mà mở mồm ra nói như vậy, thì hết chỗ nói rồi.

Nay nói về ông Ngô Công Đức. Ông này có một quá khứ và hiện tại, mà nhiều người biết đến. Cũng như nhiều người biết rằng hiện nay có nhiều đứa mở nhà tắm hơi, bao thầu đi điếm cho lính Mỹ, đi Hồng Kông buôn lậu, và dốt như chó. Ấy thế mà những kẻ này cũng muốn trở thành người của thời cuộc, bằng cách cố gắng chối bỏ quá khứ và lột xác hiện tại của mình, như những con diêm hoàn lương. Con đường «sâu bọ lên làm người» nhanh nhất, thành thang nhất, là chống đối Chánh Phủ, cái gì cũng chống, chống cả chính bản thân mình.

Trong vụ luật chương trình ông Ngô công Đức đã ăn nói công phu nhất. Nhưng giá trị những lời nói của ông giảm đi, khi người ta nhìn vào con người thật của ông.

Nay nói về ông Trần công Quốc, ông này trẻ, và ít học nhất, so với các ông Huy, Đức. Cũng như hai ông trên, ông Quốc thích tuyên bố bừa bãi, và lỗ mãng. Ngày còn Thủ Tướng Trần v Hương, ông Quốc đã từng chửi trước diễn đàn Hạ Viện rằng: «chánh phủ Trần văn Hương là một tập đoàn ăn cướp». Suýt nữa đã bị dân biểu Trần minh Nhứt thoi vô mồm, vì tội nói bậy. Một dân biểu dù là ít học, không thể nói về Thủ Tướng và Chánh Phủ bằng ngôn ngữ ấy. Huống chi, đầu sao, ông Trần văn

Hương cũng là một người khá kính. Ông Hương đã lầm lẫn trong việc dùng người, và thiếu kinh nghiệm cai trị, điều đó đúng. Nhưng trong hàng ngũ chánh khách đã cầm quyền, ông Hương vẫn còn để lại trong lòng dân chúng, một hình ảnh đáng kính. Lại nhớ ngày 18 tháng Tư vừa qua, Ông Quốc đã tuyên bố sẵn sàng từ chức dân biểu, đòi trở về hải quân để xua quân Miền phật. Nhưng khi Tướng Trí cầm quân tiến đánh Cao Miên, thì trong hàng ngũ đoàn quân của Tướng Trí, thiếu một Trần Công Quốc nói phét vô trách nhiệm. Đó là điều thiệt hại lớn cho Tướng Trí.

Ăn nói như vậy, làm đối lập, thì ai tin, ai nể? Mà làm đối lập, điều quan hệ nhất, là phải làm cho đối phương nể, dân chúng nể.

Bài này sẽ thiếu sót, nếu không nói đến một người chống đối mạnh nhất, trong vụ luật chương trình. Đó là ông Tống Thư ký Phạm duy Tuệ. Ông Tuệ còn trẻ, nhưng khôn ngoan như một người đã già. Một già một trẻ bằng nhau, già quá, thành ra trẻ con, và khôn ngoan quá, cho nên mất nhiều thiện cảm của dư luận, mất lòng tin của đồng viện. Người ta được biết, trước đây ông Tuệ là dân biểu cứng của Tổng Thống, ra vào dinh Độc Lập như công chức đi ăn phở trong giờ làm việc. Ông đã «công tác» chặt chẽ với Dụcơ Sư Nguyễn Cao Thăng và thành công về vang trong việc vận động lấy chữ ký đưa con bồ cu ghé Trần Ngọc Châu ra tòa, rồi sau đó đem một thông cáo từ dinh Độc Lập về, để đọc trên ti vi nói toàn sự tốt đẹp cho Hành Pháp. Ông cũng đã làm chủ nhiệm tờ nhật báo mà người ta đồn là do ông Nguyễn Cao Thăng tài trợ.

Trong vụ luật chương trình Ông Tuệ đã chống đối dữ tợn nhất, và khoa học nhất. Ông Tuệ lại là người đơn thương độc mã, có mặt chống đối đến phút chót, trong khi những người chống đối khác bỏ đi hết. Điều ấy làm nhiều người ngạc nhiên và đánh dấu hỏi về sự chống đối ấy? Chống đối về quyền lợi riêng tư không được thỏa mãn, hay chống đối vì

đã trở cò? Dù sao, thái độ ấy đã làm cho nhiều người phải cau mặt. Chính trị, mặc dầu là lãnh vực đầy sự bần thiêu và tráo trở, nhưng không phải vì vậy mà sự chung thủy không cần thiết. Thái độ gọi là trở cò, tuy hăng hái cách mấy, cũng không thể làm cho dư luận khỏi nghi ngờ.

CƠM CHỨA

Người ta thường nói: « ăn cơm chứa, múa tối ngày », hay « Có đấm ăn xôi ». Các diễn viên thân hành pháp, đã trình diễn đúng các điều đó. Nhiều khi người ta thấy đến tội nghiệp.

Diễn hình là Cụ già Nguyễn bá Lương. Vì đã nuôi sẵn cái tiêu lệnh trong đầu, là phải thông qua cho bằng được cái dự luật, nên Cụ Lương không còn giữ được cái tư thế của một vị chủ tịch vô tư nữa. Vừa mới tạm biểu quyết đề ngưng hay không ngưng thảo luận, mà Cụ đã vội vàng tuyên bố rằng dự luật đã được đa số thông qua. Rồi đến khi gặp phản ứng thì Cụ lại vội vàng rút lại lời tuyên bố. Làm như người tài xế xe đò, thấy vũng nước vẫn cứ cố cho xe qua, đến khi không qua được, thì chỉ việc cho xe de lại là xong!

Còn những người khác, như nam dân biểu Lê tài Hòa, và nữ dân biểu Trần kim Thoa, thì thật là một sự ngưng mặt cho hành pháp, khi có những người này đứng ở phe ủng hộ. Dân Biểu Lê tài Hòa, sau khi khai mất chiếc đồng hồ vàng trị giá cả trăm ngàn, đã khoe cú đá của mình vẫn còn ác liệt, và mong được Tổng Thống tiếp tế thêm Vitamine.

Còn nữ Dân biểu Trần kim Thoa, người chỉ được dư luận biết đến qua kỷ lục nín đẻ.

Tại nghị trường, phiếu nào cũng là phiếu, tất cả mọi lá phiếu đều giá trị như nhau. Nhưng trong sự bênh vực hay phản đối, không phải dân biểu nào cũng như dân biểu nào. Có những kẻ chống đối mà người chống đối được hãnh diện. Có những kẻ ủng hộ, mà người được ủng hộ phải xấu hổ. Đó là cái lẽ mà những ai đi tìm hậu thuẫn cần phải biết rõ.

ĐĂNG MẶT

Hiện nay, trong phe chống đối, nghĩa là nhóm xã Hội Mới, có ba khuôn mặt còn được sự nể vì của dư luận. Đó là các ông Lý quý Chung, Hồ văn Minh, và nhất là Nguyễn hữu Chung, con người bồ trai nhất của Quốc Hội. Ba ông này có học và con nhà (không phải thứ con nhà chuyên chơi gái thượng lưu), ít tuyên bố bậy bạ, và biết cách tranh đấu. Tiếc rằng trong vụ biểu quyết luật chương trình, chỉ có một mình Nguyễn hữu Chung cầm cự, còn hai ông Minh

và Lý Quý Chung vắng mặt một cách khó hiểu.

MALI, MALE, MALA

Tiếng la tinh có nghĩa là những người xấu, phương pháp xấu, và những điều xấu.

Tranh đấu chánh trị, nhất là làm đối lập, phải tránh ba điều nói trên. Phải loại ra khỏi hàng ngũ đối lập, những hạng người mà dư luận đã biết rõ là quá xấu, phải gạt bỏ những phương thức đấu tranh hạ cấp và rẻ tiền, và phải tránh làm hoặc nói những điều mỉa dân vô trách nhiệm.

Trong vụ thảo luận và biểu quyết luật chương trình, phe 67 dân biểu thân hành pháp (trong đó có các bác sĩ Huỳnh ngọc Anh, Nguyễn quang Luyện... và các nhà trí thức nửa mùa như Phan huy Đức) đã bị đời nguyên rủa. Nhưng phe chống đối, tuy rằng làm một việc rất đúng, nhưng cũng không được đời trọng, vì trong phe chống đối có Mali, Male và Mala.

Điều đầu khổ nhất cho người dân, là phe cầm quyền và thân chánh quyền đã lem nhem, nhưng phe chống đối cũng chẳng hơn gì.

THƯỜNG TRỰC Ở NHÀ

Hôm 29-6, Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục đã họp để thảo luận về nội quy của HĐ, dưới sự chủ tọa của Phó TT Kỳ.

Trong phần thảo luận, khi đề cập tới điều 24 dự liệu buộc văn phòng thường trực phải có mặt, Phó TT đã xin bỏ đi, chỉ ghi VPTT gặp nhau 1 tháng 1 lần. PTT nói rằng bây giờ đã có điện thoại ở nhà riêng, xin thường trực ở nhà riêng là được rồi.

C O không đồng ý với PTT Kỳ tí nào vì sẽ có làm chuyện phiền. Trên nguyên tắc, ở nhà riêng thì lại phải có những việc... riêng để làm. Nhớ khi quý vị đang làm việc riêng mà bỗng có một ủy viên cần thảo luận điều chi đó, gọi điện thoại tới rồi tính sao? Nếu nghe, và thảo luận qua điện thoại, việc riêng sẽ bị dang dở; thảo luận xong rồi làm tiếp sẽ khó lắm.

Nếu không nghe, việc riêng ta, ta cứ làm, thì chả hóa cái sự thường trực ở nhà riêng sẽ trở thành vô ích.

Cái phiền thứ hai là Nhà Nước sẽ lại lấp cho mỗi ông ủy viên UBTT một máy điện thoại ở nhà riêng. Phí khoản điện thoại tất nhiên nhà nước chịu. Máy ông này sẽ xài điện thoại vung vít vào việc riêng. Kẻ xài nhiều người xài ít, ắt sẽ có những cuộc chửi bới tố cáo ồm ồm tới như ở HV chả ra cái thống chế gì.

Cái phiền thứ ba là hiện nay các DB và NS rất lười đi họp. Nay HĐVH lại bày ra trò trực ở nhà, các DB NS sẽ bắt chước đòi « họp tại gia » (như kỳ quyết nghị tại gia) thì sao?

Như thế, nhà hát Tây và nhà Bến Tàu sẽ biến thành... chùa Bà Đanh là cái chắc.

CÀ KÊ DÊ NGÔNG

CẢI TỎ

Khi tôi ngồi vào bàn, viết những giòng này, thì thời gian chưa sang đầu tháng bảy. Từ trước tới nay, tôi thường thờ ơ với thời gian. Nhưng lần này, tôi mong cho vài ba ngày cuối tháng sáu này sớm qua đi, để may ra những vụ cải tở sắp tới, có làm cuộc đời mình thêm sáng sủa được chút nào không ?...

Có nhiều người bạn tôi, rất bi quan, không bao giờ mong muốn một sự cải tở. Mỗi lần cải tở, thì lại thêm vài ba anh Tổng Trưởng, khi bước chân vào Bộ thì rất thanh bạch và khiêm nhượng, nhưng khi rút chân ra thì đã tạo được một nếp sống phong lưu. Bạn tôi cho rằng, thà cứ để những người cũ. Họ đã no đủ rồi, thì có lẽ sự tham nhũng của họ sẽ bớt đi, không háng hái như những kẻ hàn vi. Tôi thì không có ý kiến về vụ đó. Nhưng lần này, tôi mong sự cải tở, vì những vụ xáo trộn đã diễn ra liên miên những lúc gần đây, hơi cay đã tràn ngập thành phố quá nhiều.

Tính tôi vốn đa nghi... Khi chúng ta gây được vài ba thắng lợi quân sự ở chiến trường, thì y như rằng ở thành phố, nơi hậu phương của chúng ta, thế nào cũng có xáo trộn. Tôi không bao giờ có ý định chụp mũ cho ai. Nhưng tôi dám quả quyết rằng, những bàn tay bẩn thỉu giết giậy cho những vụ xáo trộn, nhất định phải là kẻ thù của chúng ta.

Anh Sứ Mấy, trong một bài viết trên Nhật Báo Hòa Bình, đã kể một câu chuyện về một Sinh Viên Mỹ có tên là Tommy. Anh chàng Tommy này dạy cho sinh viên tranh đấu, chế bom lửa, dẫn sinh viên đi biểu tình, đập phá Tòa Đại Sứ Việt Nam tại Hoa Thịnh Đốn, nhưng cuối cùng, thì người ta lại khám phá ra rằng chàng Tommy là mật vụ của Nhà Nước. Tôi không tin rằng, trường hợp Tommy lại xảy ra ở nước Giao Chỉ Cộng Hòa, một nước có bốn ngàn năm văn hiến, có nền dân chủ hỗn loạn, có vô số cơ quan dân cử, và sáng hôm nay, người dân lại mới được đi bầu.

Tôi nào nức chờ đợi một sự cải tở. Người đứng đầu cả nước vừa đọc thông điệp trên Đài Truyền Hình. Đọc tới hai lần một thông điệp. Lần thứ nhất bị Đài Truyền Hình làm hỏng mất đoạn giữa. Lần thứ hai thì trơn tru, đọc được một mạch từ đầu đến cuối, không bị xen vào lời cáo lỗi của cô xướng ngôn viên, giọng nũng nịu rất ư là không hợp thời. Tôi đồng ý với Đức vua, là phải sửa soạn chương trình hậu chiến trong lúc mà chiến trường chưa im tiếng súng. Nhưng sửa soạn hậu chiến, có phải là tranh dành nhau ảnh hưởng bằng những cuộc tranh đấu không có những lý do chính đáng này hay không ?...

Tôi sẽ không đá động gì đến những cuộc tranh đấu hiện nay, nếu những cuộc tranh đấu ấy, không làm hại gì đến đời sống của tôi, của đồng bào tôi. Nhưng muốn đứng ra ngoài vòng, thật là khó. Đứa con cắp sách đến trường, một lát sau lại trở về với đôi mắt đỏ hoe, với giáng người phờ phạc, chỉ kịp quàng vài cuốn sách xuống bàn là nằm lăn ra giường. Không thể học hành được gì, vì sự huyền não, vì lựu đạn cay, vì tiếng hô, tiếng hét làm vỡ không khí học đường, vốn cần sự yên lặng và tĩnh mịch. Những gia đình quân nhân và

công chức cấp nhỏ như chúng tôi, cho được những đứa con cắp sách đến trường, quả thật là một cố gắng lớn. Không là quan lớn, nên không có xe để đưa con đi học, đưa vợ đi chợ, cùng một lộ trình. Chỉ cần chu cấp tiền cho con, hai buổi xe Lam, cũng đã là một mối lo sốt ruột. Nhưng rồi đi, lại về... không thêm được chữ nghĩa mà chắc chắn chữ nghĩa, sẽ mòn đi vì lo sợ. Cũng may là con của quân nhân và công chức, đều là những đứa con ngoan. «Gia bản sinh hiếu tử». Chúng nó không chạy theo những vụ tranh đấu, xuống đường, như vậy cũng đã mừng rồi.

Trong những cuộc tranh đấu, tôi chỉ thấy cuộc tranh đấu của Thương phế binh là có nhiều «chính nghĩa» nhất. Cách đây vài năm, trong mục này, tôi cũng đã phản đối Nhà Nước, ưu đãi các hồi chánh viên và ít khi đề ý tới các thương phế binh. Tôi đã tò mò, tôi một cơ quan đường Tô Hiến Thành, nơi phát lương cho những anh em tàn phế, rồi để lòng mình tràn đầy nhiều chua xót, bùi ngùi. Tôi còn nhớ là sau khi viết về Huỳnh Cự, anh chàng Trung Tá hồi chánh viên này đã phá một cô thư ký riêng tôi gặp tôi, đòi đăng bài cải chính. Nhưng tôi đã mặc kệ, không làm. Vụ thương phế binh tới bây giờ mới xảy ra, tôi lại còn cho rằng quá muộn. Đáng lẽ phải xảy ra sớm hơn vài ba năm về trước.

Tôi không hiểu được, sao hàng ngũ anh em lại rạn nứt, để xảy ra vụ xung đột nơi đường Phan Thanh Giản. Các anh Trương Văn Bộ, Nguyễn Định, An Khê, Đinh Trung Thu đều là bạn tôi. Nhất là anh Đinh Trung Thu. Tôi biết anh từ khi còn cộng tác với Nhật Báo Sống của ông Chu Tử. Các anh đều là những người hiền hòa, ít nói, và nhiều lúc cũng vui đùa cùng với chúng tôi và lúc cầm bút viết, cũng hung hãn không kém gì chúng tôi. Chỉ nghĩ đến chuyện các anh bất hòa, xung đột với nhau, tôi cũng đã cảm thấy quá buồn rồi.

Khi còn cộng tác với tuần báo Nặng Thép, tôi cũng đã ngồi chung một bàn với các anh, nói về sự khó khăn của việc lãnh đạo anh em Thương phế binh đòi quyền sống. Tôi chỉ có ý kiến là phải dành lấy vài ba thứ độc quyền của Nhà Nước. Như độc quyền phát hành vé số Kiến Thiết, độc quyền giữ xe hơi ở khắp các thành phố trong toàn quốc. Và bắt buộc Nhà Nước phải cho mượn tiền, lập một hãng sản xuất đồ thủ công nghệ, để có thể kiếm công ăn, việc làm và dạy nghề cho con em và gia đình thương phế binh. Tôi không ngờ lại có thể xảy ra bạo động vì tôi thấy chủ tịch Ủy Ban Tranh Đấu, là anh An Khê, một người mà giới viết văn, viết báo chúng tôi cho là lành và hiền như củ khoai mì.

Thôi, chuyện của các anh, tôi xin để các anh làm. Tôi nói về những cuộc tranh đấu khác. Như cuộc tranh đấu của Phật Giáo.

Khi nghĩ về cuộc tranh đấu của Phật Giáo, tôi lại thấy nhiều nghi vấn, khó hiểu. Có lúc thì những nhà sư yêu cầu chính quyền không được can thiệp vào nội bộ của Phật Giáo. Lúc thì bắt chính quyền phải chịu hết trách nhiệm vào vụ xáo trộn của Phật Giáo. Không được can thiệp thì làm sao có thể chịu được hết trách nhiệm?... Nhiều người cho rằng lực lượng Phật Giáo là một lực lượng mạnh. Có thể tổ thêm hào quang cho những người làm chính trị, nhưng tôi không tin. Thiếu Thượng Tọa Thích Trí Quang, thì những cuộc tranh

đấu của Phật Giáo sẽ không còn hấp dẫn được ai.

Như trên tôi đã viết, tôi sẽ không cần đề ý gì đến những cuộc tranh đấu, xuống đường, nếu những vụ đó không làm hại đến tôi, đến gia đình tôi, đến đồng bào tôi. Tôi sẽ xem đó như một trò đùa bẽ. Bãi bẽ rồi sẽ thành nương dâu. Cuộc đời con người, ngắn ngủi chỉ trong một chớp mắt. Thì càng nhiều trò đời, diễn ra trước mắt, càng hiểu, càng suy, thì càng thấm thía sự đời.

Nhưng vụ đình công mấy ngày nay của vài ba nghiệp đoàn lao động trong đô thành, thật đã làm gia đình tôi khổ sở. Gạo và sữa, không có công nhân bốc lên, còn nằm đầy ứ ngoài kho thương cảng. Tôi đã phải chạy đi tới vài ba cửa tiệm, mới mua nổi một tạ gạo. Đứa con nhỏ của tôi, ăn sữa Guigoz, tôi đã phải chạy khắp thành phố này, cũng không mua được tới năm hộp. Cảnh chạy gạo, chạy sữa đã làm cho tôi mệt. Vì vậy, tôi hồi hộp đợi chờ, không biết rằng sau những cuộc tranh đấu này, còn có những cuộc tranh đấu nào nữa hay không ?

Tôi cũng chẳng biết là trách nhiệm về những vụ xáo trộn hiện nay, ai phải chịu... Thủ phạm thì núp trong bóng tối. Ông Nhà Nước thì ù lì như một tảng đá, gần như hầu hết các Bộ, đều mang nặng một mối âu lo, lúc nào cũng được chia đồng đều cho các mục tiêu tranh đấu. Về Tòa Án Quân Sự thì dành cho Bộ Quốc Phòng. Vụ Cảnh sát tra tấn thì được dành cho Bộ Nội Vụ. Thương phế binh là của Bộ Cựu Chiến Binh. Sinh Viên Học Sinh thì là công việc của Bộ Giáo Dục. Và một bộ hòa bình và yên ổn nhất là Bộ Lao Động, cũng phải bắt đầu diên diên về những vụ đình công.

Khi Người đứng đầu cả nước đọc xong thông điệp, tôi đã gật gù cái đầu : Cải tở là phải. Nát quá rồi. Cái Nhà Nước này đã làm việc hỏng, ngay từ khi ban hành Kế hoạch Ước và Phân Xuất quân binh. Sự đòi co, đòi chất loanh quanh đã làm mất uy tín quá nhiều của Nhà Nước. Đáng lẽ toàn bộ Nội Các phải từ chức ngay sau khi được các ông Tòa Tối Cao tuyên bố là vi hiến.

Tuy rằng chán cảnh thay bực đời ngôi, nhưng tôi cũng muốn cho nước Giao Chỉ của tôi, thay đổi những khuôn mặt mới. Như vậy, may ra mới chấm dứt được tranh đấu, xuống đường. Đời sống của đồng bào tôi, nhờ thế, may ra được yên ổn làm ăn, chờ tới tháng chín sang năm, đi bầu Tổng Thống... Nhưng cải tở xong, những vụ xáo trộn vẫn cứ xảy ra thì sao?... Tôi không dám nghĩ tiếp. Có lẽ lúc đó thì tất cả chúng ta cũng phải xuống đường... Xuống đường để phản đối những vụ xuống đường... Rất mong chúng ta không phải làm như thế.

Đố chơi đề chọc

LTS.— Tuần trước, sau khi cử toán Tham Sát Sĩ, Cáp Dẫn, và Nhi Đồng phân đội Ban Giám Khảo về tội «đang bị» toán Năng Bị, màn «Đố Chơi Đề Chọc» bị tan vỡ mất 7 ngày. Hôm nay, có bốn toán ào tới đấu trường xin được ăn thua đủ. Họ không chịu xưng danh, thành thử Ban tổ chức phải «trông mặt mà bắt hình dong» và đặt tên cho mỗi toán như sau:

- 1.— **Mặt chai** (ý kiến của Nữ sinh viên Tô thị Thủy)
- 2.— **Lưng mềm** (vi thấy Toán này lúc nào cũng khom người xuống).
- 3.— **Bụng bự** (không hiểu Toán này đớp ký gì mà bụng cha nào cũng bự ghê gớm).
- 4.— **Râu dê** (cứ ngỡ bộ râu không thôi cũng đủ rõ Toán này thông thạo môn võ gì rồi).

Và bây giờ thì cuộc đấu bắt đầu...Boong!

TỜ NHƯ ĐÁ ?

Hỏi.— Đố biết tại sao 67 anh chị «vô địch gậy» bị báo chí và đồng bào các giới si và kỹ thế, mà họ vẫn cứ «tờ như đá, vững như đồng»?

Mặt chai.— Theo như kinh nghiệm bản thân tại đời này, thì giá trị có ai tát vào mặt, tại tôi cũng chẳng thấy đau đớn huống hồ là chửi mắng; Bất quá những lời lẽ ấy chỉ chạy từ tai này qua tai kia là xong, chứ gì?

Lưng mềm.— Đau thì có đau, như tờ họ vẫn cứ tờ. Bởi vì lời chửi mắng của hạ cấp đâu có đáng sợ bằng lời khiển trách của bề trên thượng cấp.

Bụng bự.— Đã có gan ăn cướp thì ai cũng có gan chịu đòn. Nhất định khi há miệng ra đớp bạc, họ cũng đã nghĩ tới việc sau này phải vênh tai ra mà nghe chửi rồi!

Râu dê.— Ủi dào! Có được mấy trăm xấp để Hoảng Công Nhất Dạ Đế Vương một phùa thì cứ gọi là chấp bọn chúng nó chửi cả năm!

Ban giám khảo.— Có bốn toán ngang tài, toán nào cũng có lý: mỗi toán 1 điểm!

nửa đũa nửa thật

67 TÊN LÊN BẢNG PHONG THẦN !

Báo chí đã đăng đầy đủ danh sách 67 người ngom với những mặt ngang mũi dọc của nó, lên trên giấy trắng mực đen để cho đám quần chúng khờ rạch áo ôm ghi nhớ, sau khi đã trải qua hai giấc mơ dữ dội: giấc mơ kiếm ước, và giấc mơ phân xuất hay là xuất phân cũng rứa.

67—con số thiệt là chắc chắn— tại sao không là 69? Như vậy có phải hay ho biết bao nhiêu không. Vì trong số đó có cả bà đầm xoè Trần Kim Thuê và cậu Sáu Lê Tài Huệ. Rồi lại cả cô nữ tướng Trần Thị Flower mí lì mông sừ Huỳnh Ngọc Anh chồng bà luật sư Nguyễn Thị Truyền mà trong hồi cách mạng 1963 đã bị quần chúng nổi dậy rượt đánh toé...ra quần và đốt luôn cả xe tu bin, phá xập nhà cửa.

Cứ theo như dư luận xàm xì thì 67 người ngom này đã đớp tiền kỹ lắm. Kê đớp nhiều nhất là tên già 35, đang dự định xuất ngoại để mua thêm thuốc hồi dương thuốc hải cầu bổ thận hườn của xứ Cao Ly.

CHỌN MẶT GỬI VÀNG

Bi giờ thì cử tri mới trắng mắt ra để hiểu một cách đau sót rằng mình đã chọn đúng mặt để gửi cả một bãi vàng vào mặt họ.

Cứ chiếu cái danh sách ấy ra mà điếm thì ta đã thấy đó toàn là những bậc anh tài, dẫn thân ra phò vua giúp nước. Thiệt là đúng «anh tài chi đại hội»!

Ai dám biểu ông chủ tịch Nguyễn Bạt Lương không phải là một đấng nhân tài? Không nhân tài mà li được mần cái chức chủ tịch, mà li lấy được mụ chủ xe đò, mà li mặt tro trán bóng đến nỗi rằng có thể thốt ra những lời lẽ sau đây:

«Chửi ta như chửi bị bông

«Mi chửi bên nọ, nó phồng bên kia.

Đó thiệt là một con người chính trị cao, không có nỗi sùng một cách vội vã, dù bị cướp mất đồ nghề là cái chuông, cái búa rồi lại bị lật đổ cái búa-rô, mà ông vẫn phớt tình nhân sự như thường. Ông chỉ chạy như một thứ chồn lù theo đúng cái điệu tránh voi chằng xấu mặt nào, cốt được việc là đủ.

Vậy mà ông đã được việc, và rất được việc cho nhà nước. Chính vì thế, ông Ngô Công đã phải chỉ vô mặt ông chủ tịch mà ngợi khen rằng: «Từ giờ trở đi chúng tôi coi ông như người nhà nước rồi!»

Thử hỏi rằng, nếu để một người như cụ Phan Khắc Sửu mà ngồi ghế Chủ tịch thì sức mấy mà luật Chương trình lại được thông qua chóng vánh, mau lẹ khủng khiếp như thế.

THAY BẢNG HÌNH AI ?

Hỏi.— Hồi này «Đức Trần Hưng Đạo» bị mọi người xuyên tạc và bêu riếu quá xá. Vậy xét ra nên in hình ai trên các tờ giấy bạc đề các đảng tờ tiền anh hùng khôi phiến lòng?

Bụng bự.— (tranh nói trước) Nên in hình ông Bán Thuốc Tây. Ông này xưa nay vẫn nổi tiếng chịu chỉ, và chính ông ta đã làm «Đức Trần Hưng Đạo» bị mang tiếng.

Lưng mềm.— Không được. Hình ông Bán Thuốc Tây bây giờ kể như lỗi thời. Nếu cứ theo đúng tap-ríp «Luật 5 tháng», thì giấy 5 bỏ phải in hình Ông Xe Đò.

Mặt chai.— Đồng ý với Lưng Mềm, nhưng xin được bổ túc thêm: giấy 2 bỏ phải in hình gốc Củ Ngọc cùng với Cậu Sáu «điền chủ có ruộng».

Râu dê.— Đồng ý với Lưng Mềm, Mặt Chai, và cũng xin thêm tí tí nữa: giấy 1 bỏ phải in hình Bà Nín Đé. Bà Nín Đé vừa thổi kèn vừa đánh răng bên cạnh các ông Mưu Kế, Giao Hợp.

Ban giám khảo.— Chỉ có Bụng Bự là sai. Ba toán kia mỗi toán 1 điểm rưỡi! Ai muốn biết thêm chi tiết xin hỏi ông dân biểu Phạm duy Tuệ.

CÁC CỤ BỒ THÌ SAO ?

Hỏi.— Các Cụ Rân vì vương phải lòng bò lớn bỏ nhỏ nên chịu thua ngón đòn «Ngũ Nguyệt» rồi, bây giờ đưa lên trên, liệu các Cụ Bồ có chống đỡ nổi chăng?

Mặt chai.— Tội gì mà chống đỡ cho nó mệt, cứ việc chịu đi đề mà đếm đếm có phải khoẻ hơn không!

Lưng mềm.— Phải đấy! Ít nhất cũng «đòi» được 5 ngàn đôn đi Đại Hàn tha hồ mua Sâm Cao Ly chính cống, uống vào ngồi xe đò cả đêm cũng chẳng đến nổi đau lưng.

Bụng bự.— Cũng nên chống đỡ chút đỉnh, cho nó đúng với tư thế của các Cụ Bồ chiếu trên. Chứ làm hộc tốc như các Cụ Rân chiếu dưới, nó lộ về «đi» ra quá!

Râu dê.— Chống gì thì rồi đầu cũng vào đấy. Chi bằng giờ đi họp, ta đi đá gà cho nó sướng cái thân Cụ Bồ!

Bà đầm xoè Trần kim Thuê cũng có thừa tư cách đề xứng đáng là một nhân tài. Cứ xem như vụ đối thoại giữa bà mí lì bà Kiều Thị Mông thì đủ rõ. Còn hơn cả nặc nô chợ Bến Thành.

—Mày mà nói điều thì bà truyền đời báo danh cho mà biết: cứ gọi là sẽ đề ngược. Mày còn ngủ mí chông là sẽ còn đề ngược!

Hà hà! Nghe có toát se cấu không? Té ra là thiên hạ ngủ mí chông thì đề ngược, còn nếu ngủ lang, ngủ tùm lum thì la thì không có sao hết.

Rửa xả như thế thì có thể rửa xả đời đời được. Cũng nên biết rằng, trong thời gian đạo luật ấy được đưa ra thảo luận thì bà Kim Thuê là người hăng hái bênh vực nhiều nhất, và ulynh lại phe chống đối bằng đủ mọi phương tiện sẵn có của bà. Kề cả bằng cái lỗ mòm, bằng chân tay và bằng cả cái bản tọa.

Cậu Sáu Lê tài Hòa cũng góp những phần nỗ lực không nhỏ trong công cuộc loại bỏ được phe chống đối. Và sau đó thì cậu kể công ngay. Cậu tề lệ phôn vò trong Phủ và khoe mẽ rầm lên những lá phe ta đại thắng rồi, quân địch tan nát. Và cậu ta oán rằng bị mất cái đồng hồ để đời tiền bởi thường cùng với tiền an ủi.

Người ta được biết rằng, cậu Sáu Lê tài Hòa có cái đồng hồ tốt lắm, lúc nào cũng chỉ 12 giờ, chứ không bao giờ thêm chỉ 6giờ30.

Bởi thế, có một người rất ham cái đồng hồ ấy lắm.

Đố các độc giả Con Ong biết là bà nào đấy? Hy vọng rằng cậu Sáu sẽ được đền bù bằng một cái đồng hồ quả lắc.

Ngoài đảng Lê Tài Hòa ra lại cần phải kể thêm đến nhân tài Khiếu Thiện Kế nữa. Cái bữa đại nào ở Hạ Viện, Khiếu tiên sinh đã lanh mắt lẹ chân tránh né được mấy phát trúng thối mớ ra từ buồng trứng của bà Kiều Thị Mông. Họ Khiếu được mô tả như là một người rất say mê với nghệ thuật biểu quyết. Cái gì cũ ng biểu quyết hết miễn là nó đem lại nhiều sự lợi lộc cho mình.

Hóa cho nên, mỗi khi thấy mặt họ Khiếu, người ta không khỏi liên tưởng đến hai câu thơ trong truyện Kiều:

«Còn đang suy trước nghĩ sau

«Mặt mo đã thấy ở đâu dẫn vào!»

Cặp tiên sinh, đáng lẽ bữa ấy người ta có thể ăn được ba bát thì rút lại chỉ và được vài miếng rồi lại phải nhè ra.

Vì lợm giọng.

NHÀ NƯỚC MỞ CUỘC AN ỦI.

Sau khi luật Chương trình được thông qua vòng đầu, nghĩa là mới qua khỏi cửa Cái Bang, thì

Ban Giám Khảo.— Sai nết. Các Cụ Bồ hiện đang chống bằng chiến thuật «ngâm tằm» ít ra cũng ngâm cho đến khi nào Đức Trần Hưng Đạo hiện linh hãy hay.

BẦU CỬ LỢ THƠ ?

Hỏi.— Quý vị thử đoán xem vì nguyên nhân nào cuộc bầu cử Hội Đồng Đô Thiêng vừa qua có vẻ lơ thơ lơ liễu buông manh vậy?

Mặt chai.— Chắc là tại đồng bào thấy tại tôi chắc ăn quá nên hết muốn đi bầu.

Lưng mềm.— Đầu có lơ thơ. Cử tri năm nay sốt sáng đi bầu hơn mọi năm mà, chả tin cứ đến sân Tao Đàn, nơi Tổng Thống bỏ phiếu cho anh Hai Nguyễn kiên Giang, và Tòa Đô Chánh, nơi Thủ Tướng đi làm nhiệm vụ công dân, là khắc biết.

Bụng bự.— Lơ thơ hay không lơ thơ thì đây cũng là một thắng lợi vĩ đại của công việc cất nhà dân chủ. Xin nhớ rằng cất nhà kiêu mới là phải đặt nóc trước, rồi mới đắp nền nhà và dựng cột sau.

Râu dê.— Đừng nên nói lơ thơ: xui lắm!

Ban giám khảo.— Bụng bự giỏi: 5 điểm!

CỜ BỊCH TỪ THIỆN ?

Hỏi.— Tại sao đảng Linh Mục nọ được phép mở Hội Chợ Từ Thiện lại còn tờ chức cờ bịch để dự luận la ó dữ vậy?

Mặt chai.— Ấy, đây mới thật là từ thiện đối với dân cờ bịch. Tiền của họ đem nướng ở chỗ khác đâu có ích bằng nướng vào tay cha. Và lại, được thua gì rồi cũng, được cha rửa tội dùm cho, đỡ khổ!

Lưng mềm.— Dư luận la ó thế là bậy. Cha đã bị thua ông Quận trưởng rồi lại thua cả Linh Quê, phải để cha gỡ gạc lại tí chứ!

Bụng bự.— Đứng đấy! Chính khứa đỡ đầu sông bạc mãi rồi, Nhà Nước cũng sắp mở sông kia, vậy thì các nhà tu hành có «kê» một tí cũng chả sao.

Râu dê.— Ồ! Nếu tại tôi được cái giấy phép đó, tại tôi sẽ tờ chức thành giả tri trường với nhiều trò hấp dẫn mê ly khác nữa để ban bố từ thiện chứ cờ bịch sưng đầu có hay.

Ban Giám Khảo.— Cả 4 toán lập trường quá vững, xin chào thua! mỗi toán 1 điểm!

(còn dài dài)

người Nhà nước vội vàng trấn an dư luận quần chúng ngay tút tít.

Thông cáo nói rằng, dù luật ấy có ra đời cũng không có đặt thêm thuế mới.

Từ lâu rồi, cái đám quần chúng khốn khổ khốn nạn đã rất quen thuộc với các sắc thuế. Ngay từ thời Tây, thời Nhật, thời Việt Minh. Cả trăm thứ thuế đổ lên đầu.

Chỉ có điều buồn cười rằng, những thằng nghèo nát mồng toi thì cứ ề ề ra đóng thuế đều rầm rập, còn những thằng khốn lịn, giàu phú gia địch quốc thì lại có quyền trốn thuế lu bù. Đến nỗi rằng, nhà nước đến thu thuế, chúng nó còn tổng cở ra khỏi cửa và quát mắng rầm rầm:

— Hồn láo! Muốn đi tù sao mà tới đây thu thuế?

Không hiểu rằng cái sự an ủi lần này có giống như cái hồi được an ủi khi ban hành thuế Kiệm ước không?

Sau cái đêm Kiệm ước ấy, tình giặc thấy đồng lương của mình chỉ còn một nửa.

Ước mong rằng rồi đây nó chỉ còn một phần ba cũng là phúc đức lắm rồi.

CUỘC ĐẤU VẬT GIỮA HAI NỮ TƯỚNG (KIM THUÊ VÀ MỘNG THU)

Theo tin tức giữa trời cho biết thì, vì thấy bọn nhà báo khích bác dữ quá, biểu là ulynh nhau chửi nhau theo hàng tằm hàng cá, nên bà Mộng Thu đã lên tiếng thách thức bà đầm Kim Thuê đấu vật, để biểu lộ cái tinh thần thượng võ.

Theo nguyên tắc, một khi đấu vật, phải thì đóng khổ. Nhưng vì hai bà đều là phái nữ lưu nên cuộc đấu này không có khán giả. Chỉ có hai người được hân hạnh mời làm ác bút: Lê Tài Hoà và chủ tịch Nguyễn Bá Lương. Có lẽ ông chủ tịch sẽ hoãn vụ đi Đại Hàn để dự khán cuộc đấu sôi nổi này cho nó đã con mắt.

1-7 TOÁN • LÝ • HÓA (Tú Tài 1971)
Giáo sư **TRẦN CAO LỘC**
SÁNG — CHIỀU • 84, đ. Ký Con, SAIGON

1-7 TRUNG-TÂM LUYỆN-THI TỬ TÀI 1971, TOÁN-LÝ-HÓA TAM
lên NHỊ; dạy **TÂN TOÁN HỌC**.
G.s. **NGUYỄN-Q-SÙNG** và **TRẦN-CAO-LỘC**
Lớp 11 • 341, Trường Minh Giảng (Trường Tân Đức).

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

NGOẠN MỤC THẤY MẸ

Hiện nay, có hai hệ phái TPB. Hệ phái hợp pháp Nguyễn Đình — Đình Trung Thu và hệ phái thoát ly Trương Văn Bộ.

Một hệ phái đang biểu diễn những trò ngoạn mục gây cảm phần trong dân gian bằng cách cướp đất vô tội vạ, dẫm lên công lý. Một hệ phái dọa sẽ dẹp những trò ngoạn mục kể trên.

Với Thương Phế Binh, dù thuộc hệ phái nào, Lữ Bất Vi cũng đều mang ơn cả. Nên không phê phán. Mà chỉ tường thuật.

Đọc báo, thấy hệ phái Trương Văn Bộ chiếm đất khu Nguyễn Huệ Sài Gòn, hứa sẽ tiến chiếm hai khách sạn và nhiều khách sạn khác, Lữ Bất Vi đâm ra sợ.

Dù có trốn thuế, Lữ này vẫn lo ngay ngáy cái miếng đất cắm dùi do mồ hôi nước mắt của mình tạo ra. Một buổi chiều nào đó, bị tiến chiếm với lý do «trốn thuế» mà không có tên trong sổ đen của nghị sĩ Hoàng Thế Phệt, Lữ này sẽ khốc chết luôn.

Sáng nay, đi ngang hông chợ Tân Định, thấy anh em Thương Phế Binh dựng lều làm «Thị Đầm Thương mại», chiếm hết chỗ kiếm cơm của chị em bạn hàng, Lữ Bất Vi bèn sợ quá. Sợ nhất là những con mắt ánh lên nỗi căm hờn của chị em bạn hàng.

Ngày nào đó, chị em bạn hàng vùng lên đòi... quyền sống, đâm chém thương phế binh, cùng anh em mở cuộc chiến tranh máu lửa, Sài Gòn sẽ ra sao?

Như vậy là ngoạn mục thấy mẹ rồi, người anh em muốn gây rối thì tiến chiếm chùa, nhà thờ, sân vận động đi. Nơi đó không làm hại ai mà còn được hi xà, cứu rỗi. Anh em chỉ nghĩ tới quyền sống của anh em mà quên quyền sống của người khác thì đâu có được.

Anh em bơ vơ, đâu phải lỗi đồng bào. Đồng bào buồn bán chịu đủ thứ thuế đóng cho nhà nước. Nhà nước có trách nhiệm với anh em thì anh em hỏi tội nhà nước. Chứ, tại sao hỏi tội đồng bào vô tội?

TIN BUỒN CHO SAIGON

Ông Giáp Văn Thập lại đắc cử vào Hội Đồng Đô Thành với số phiếu cao nhất ở quận 1. Ở quận 1 trí thức đã dồn phiếu cho nhà văn hóa Vaseline. Sài Gòn lại bị nghe những tiếng ủng hộ của nghị hờn Giáp Văn Thập! Tương lai văn hóa nước Giao Chi sẽ trơn tru ra rít.

Ở quận II ông Lâm Minh Lê về nhất. Anh hai Nguyễn Kiên Giang đứng dưới anh Minh Lê củ củ củ củ thì không còn gì nản hơn.

Ở Quận III, anh Phạm Ngọc Hợp tái đắc cử. Rồi các anh Triệu Sơn Hoạch, Nguyễn Văn Nam ở lại gây trò khỉ với hai anh Phó Thái Gia, Nguyễn Văn Điền.

Đó là tin buồn cho Sài Gòn.

BÁO CHỌC CƯỜI HAY NHẤT

Không phải là tuần báo Người Đâu. Mà là nhật báo Dư Luận của ông Nem thịt heo tươi kiêm đồ đầm. Báo này bán có ngót 100 số một ngày trên toàn quốc mặc dù in 15 ngàn! Nhà nước tịch thu báo Dư Luận. Khiến ông Đồ Đầm bà lu là bị đàn áp! Cái trò bị tịch thu hôm nay hết hấp dẫn rồi. Giá tịch thu còn là của quý, Dư Luận có thể bán 100 ngàn số sau khi bị... đàn áp! Bị tịch thu, bây giờ, nhảm lắm rồi. Và chỉ có nước bị gậy. Vậy làm báo để bị tịch thu là... đại, là không thức thời, là làm con chuột bị sa bẫy.

Làm báo kích nhà nước đau thấy mẹ mà nhà nước cóc dám tịch thu, truy tố mới hách. Thành ra, báo Đồ Đầm cứ quảng cáo bị đàn áp, anh em Con Ong lại được phen cười bằng thích. Nhà nước gắng sức quảng cáo cho Đồ Đầm nhưng món quảng cáo ấy đi đong. Thương hại nhà nước quá!

ẢNH HƯỞNG TẠI HẠI

Vì một nhóm Thương Phế Binh đòi quyền sống bằng quyền sống của đồng bào lao động nên tuần báo không còn được đồng bào ủng hộ như dạo mới xuất bản nữa. Rồi nhà văn An Khê, người lãnh đạo Thương Phế Binh cũng lên xe ô tô bương kỳ tranh cử vào Hội Đồng Đô Thành.

Dân đâu có ngu. Đề dân thương thì có lỗi với nhà nước, dân vẫn yêu. Nhưng lỗi với dân thì chỉ có nước bị gậy. Đây là bài học của những ai tranh đấu mà lại thiệt hại cho quyền lợi đồng bào.

ẢNH HƯỞNG CÓ LỢI

Dân đã nản Hạ Viện từ khuya, từ có những vụ dân biểu ăn cắp, buôn lậu cời trường. Kỳ thảo luận Luật Chương Trình, dân nản cái trò ục nhau, ném trứng non, tung nước đá của những bộ mẹ dân biểu đối lập.

Thế nhưng dân lại đòi ý, thương số dân biểu này. Vì rằng thì là Tôi Hót và Nịnh chứ đại diện của dân cu ly quá. Dân mới có quyền chứ cha đại diện dân. Nhà nước đêch có quyền. Nhà nước chứ đại diện dân là chứ dân. Mẹ kiếp, anh giám đốc Tôi Hót và Nịnh cần được xúc đi gắp. Văn nghệ thì anh diễn kịch khi. Thông tin thì anh nịnh hót. Giáo dục thì anh chứ bới.

Anh nên từ chức gắp. Cho nó được việc.

CON ONG KHỞI SẮC

Từ số tới, Con Ong sẽ khởi sắc đợt hai, hay hơn cả bao giờ.

Mấy năm nay, Con Ong đã cố gắng ra rít nhưng xét rằng cần cố gắng hơn nữa. Cần vùng lên, Con Ong sẽ tăng cường nhiều mục, nhiều cây bút trữ danh, thần sầu quý khốc. Bạn đã say mê Đố Chơi Đê Chọc, bạn cần say mê Sức Voi hơn.

Đại khái, số tới, Con Ong sẽ gây bất ngờ lớn. Lữ Bất Vi không thể tiết lộ hôm nay, bây giờ được.

Bạn đọc nhớ CON ONG PHÁT HÀNH MỖI SÁNG THỨ NĂM. Không mua ngay, để thứ Sáu hết báo thì rần mà chịu.

GÀ NÒI

Gà nòi của Con Ong đã đắc cử 70 phần 100 trong kỳ bầu cử vừa qua. Sau đây là những con gà thắng vinh quang:

Quận II	:	Nguyễn Kiên Giang (về 2)
Quận III	:	Nguyễn Tấn Khang (về 4)
Quận V	:	Lưu Vĩnh Lữ (về 1)
Quận X	:	Nguyễn Ý Đức (về 1)
Học Môn	:	Nhữ Văn Ủy (về 1)
Gò Vấp	:	Nguyễn Thanh Liêm (đắc cử)
Gia Định	:	Phạm giạt Đức (đắc cử)
Gia Định	:	Phạm Chí Linh (đắc cử)

Chỉ rớt đài có Tô Văn, An Khê, Lý Hồng Sen, Trần Sơn Hà thôi.

Ai muốn đắc cử vào Thượng Viện tháng 8 năm này, hãy đến nhờ Con Ong gắp.

MỘT LIÊN DANH ĐÁNG SỢ

Tranh cử bán phần thượng viện tháng 8 năm này có một liên danh đáng sợ gồm những tên tuổi sau đây:

Phạm Duy
Vũ hoàng Chương
Mai Thảo
Nguyễn mạnh Côn
Sơn Nam
Võ Phiến
Võ văn Ánh

Và ba nhân vật khét tiếng nữa, tạm dấu tên. Ông Duyên Anh được mời vào một liên danh. Ông ta thích thấy mẹ. Về nhà, năn nỉ mí vợ. Vợ bảo: «Mới làm nghề viết báo, anh đã hư đốn, lấy có hợp báo đi tán gái lu bù, mẹ con tôi đủ khổ rồi. Nay anh ra ứng cử, vô phúc thiếu âm đức, anh đắc cử, anh xuất ngoại trả thù dân tộc, ăn cắp tượng Chàm, buôn lậu cời trường, áp phe vật bị báo chí đào cha bới ông anh ra mà chứ thì mẹ con tôi còn khổ đến đờng nào!»

Ông Duyên Anh bèn teo bu đi. Dù ham trở thành nghị sĩ lắm, nhưng sợ vợ, ông ta đành bỏ lỡ cơ hội ăn chắc. Bạn bè an ủi: «Thôi may, một cuốn sách hạng bét của một thằng viết văn, khỏi thắng nghị sĩ mơ ước viết ra mà đêch có tài viết đề nổi tiếng. Nay may có tí tiếng cơm, bỏ cái máy đang có, chạy theo phù du làm chó gì. Và lại may còn nhỏ

LỮ BẤT VI CẦM TRÒNG

con quá. Mà thượng viện đâu phải chỗ thờ giọng sủa. Hãy để các bậc đàn anh chín chắn».

Ông Duyên Anh hơi hơi vui. Thế sẽ đi vận động cho các đàn anh hết mình.

DÂN SÀI GÒN CHÊ SỜ MÔNG THÂM THÚY HẰNG

Dân quận III không có tinh thần... sờ mông Thâm Thúy Hằng. Do đó, Tô Văn Bùi Bá Nhân, đã bị xê ra cho ông ngòm Phạm ngọc Hợp về nhì! Đồng bào quận I, nhất là giới trí thức, trách Tô Văn lắm lắm. Giá Tô Văn ứng cử ở quận I, anh sẽ về nhất. Vì vaseline của Giáp Văn Thập đâu có hấp dẫn bằng sờ mông Thâm thúy Hằng!

BỌN ĐIỀU HẬU CÒN ĐỢI GÌ KHÔNG MỒ LÒI MẮT ANH LỬN NÀY RA

Mới đây DB Phan Xuân Huy đã công khai tuyên bố là «chúng ta đang phải nuôi một triệu người không sản xuất».

Ông Huy có ý ám chỉ tới 1 triệu người lính đang đánh giặc.

Trên phương diện kinh tế thuần túy, những người lính — ở bất cứ nước nào có chiến tranh — đều là thành phần không sản xuất; cũng như các Dân Biểu Nghị Sĩ đêch anh nào là người có sản xuất hết tội, trừ việc sản xuất... con hoang như DB Huy.

Tuy nhiên, giữa hai loại người không sản xuất — là lính và DB NS — bọn ăn báo cô vẫn là những anh DB NS lem nhem, ngồi suốt 3 năm mà không làm được việc gì ích lợi, ngoại trừ việc xuất ngoại kiếm đô la, buôn lậu lịch cời trường, ăn cắp tượng chàm, nhộm lỗ khóa, rình thiên hạ «yêu» nhau, xem mỗi đêm mấy quả (việc này ông Huy là expert).

Bọn Con Ong chỉ có hai thằng là lính, nên không cảm thấy bị nhột nhột cho lắm. Thấy ngứa tai thì lên tiếng.

Nhưng chắc chắn bọn Điều Hậu sẽ có phản ứng mạnh. Trên nguyên tắc, bọn Con Ong sẽ ủng hộ bọn Điều Hậu, nếu Điều Hậu «đánh» anh Dân Biểu Lùn này.

Mẹ kiếp! Nhất lè, nhì lùn, tam hồ, tứ vầu. Bốn hạng người này đêch thể xài được. Anh em Điều Hậu còn đợi gì mà không mồ lòi mắt anh Lùn ra.

HỌP BẠN ĐIỀN CHỦ BỊ TRUẤT HỮU

Ông già vợ của ông nguyên chủ bút của bản báo, nhờ Lữ Bất Vi đăng cái tin mời họp bạn điền chủ bị truất hữu như sau:

«Trân trọng kính mời toàn thể nông gia, điền chủ và thừa kế toàn quốc bị truất hữu đất ruộng vui lòng bớt chút thì giờ quý báu đến tham dự BUỔI HỌP BẠN ĐIỀN CHỦ BỊ TRUẤT HỮU tại tư lều Nam Đô số 199-205 đường Nguyễn Thái Học, Sài Gòn vào hồi 15 giờ ngày thứ bảy 4-7-70. Buổi họp nhằm mục đích tiếp xúc thân mật, góp ý kiến xây dựng, tìm biện pháp thích nghi cho việc áp dụng luật Người Cây Có Ruộng 03/70 và sử dụng trái phiếu truất hữu hợp lý... Mỗi khâu phần là 1000 đồng. Xin liên lạc tại 38 Nguyễn Huệ Sài Gòn, điện thoại 25.606, hỏi ông Bửu, ông Phát trong giờ làm việc».

Những điền chủ thất thời đứng tên mời là quý ông bà Trần Văn Văn, Bùi Quang Út, Đặng Văn Dân và Nguyễn Ngọc Đề...

Quản lý: HOÀNG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 10d. Một tháng 40d. Một năm 480d.